Julius Streicher

Minun tunnustukseni

Julius Streicherin
poliittinen testamentti

Minun tunnustukseni

Alkuteoksen nimi:

Mein Bekenntnis

Toimittanut Risto Teinonen

Julkaisija:

NSDAP/AO ESTLAND

2025

Motto:

"On puolueiden suosion ja vihan
väärentämänä tämä luonnekuva
sivuilla aikakirjain horjunut"[1]

Friedrich Schiller

Typeryys, pahantahtoisuus ja pelkuruus saivat tietyt aikalaiset uskomaan, että he pystyvät ja heidän täytyy solvata ja ymmärtää väärin sekä sisällön että muodon osalta kaikkea kahdenkymmenenviiden vuoden aikana sekä painettuna että puheissani toteuttamaani valistustyötä. Enemmistö näistä kriitikoista ei ole päätynyt arvioihinsa omien tietojensa pohjalta, vaan pikemminkin muiden mielipiteiden velvoittavaa jokeltelua kuunnellessaan. Nämä muistiinpanot, jotka on kirjoitettu Saksan kansalle kaikkein hankalimpana aikana, on tarkoitettu pohdiskeltaviksi edellä viitatuille epäilyttäville aikalaisille ja tuomiovaltaa käyttäville sekä kaikille niille, jotka haluavat siitä tietää.

Mondorf, Luxemburg, internoitujen talo
kesä 1945
Julius Streicher

---

[1] Schillerin teoksen Wallenstein prologista, kääntänyt Vilppu Koskimies.

SISÄLTÖ

Kohtalon kutsu 7
Onko rotukysymystä olemassa? 11
Maailman tuhooja 16
Taistelu alkaa 25
Der Stürmer 30
Adolf Hitler puhuu! 36
Hitlerin pelastusyritys 41
Landsbergissä 47
Elämän tuhoaminen ja kunnian loukkaaminen 48
Taistelu jatkuu 52
Adolf Hitler kansan johtajaksi 55
Nürnbergin laki 57
Sota ja sotasyyllisyys 61
Johtaja 63
Loppuhuomautus 64

KOHTALON KUTSU

Olin viisivuotias kylänpoika, kun kuulin ensimmäistä kertaa sanan "juutalainen". Kuulin sen äitini huulilta. Hän oli valinnut isälleni pukukankaan eräältä kiertokauppiaalta, tilannut sen tältä ja maksanut etukäteen. Kun lähetys saapui, kangas ei ollut väriltään ja laadultaan samanlainen kuin näyte. Äitini tunsi itsensä petetyksi, ja me lapset itkimme hänen kanssaan.

Kun menin kouluun ja kuulin uskonnontunnilla papilta kertomuksen kristinuskon Vapahtajan kärsimyksistä, minua kauhistutti, kun minulle kerrottiin, että juutalaiset eivät tunteneet myötätuntoa veristä Vapahtajaa kohtaan. He eivät tyytyneet vangin kidutukseen vaan vaativat peräti hänen ristiinnaulitsemistaan siitä huolimatta, että Rooman maaherra Pilatus pystyi torjumaan syytökset, joiden mukaan Jeesus oli juutalaisia fariseuksia vastaan kamppaillessaan rikkonut rikoslakia vastaan. Tuolla uskonnontunnilla elämääni tuli ensimmäinen aavistus siitä, että juutalaisen luonne oli erikoinen.

Vuonna 1909 minut nimitettiin Baijerin-Svaabian kotikaupunkini alakoulusta opettajaksi Nürnbergin kunnalliseen kouluun. Tuohon aikaan taistelu uskonnollisesta koulutuksesta vapautumiseksi oli erityisen kiivasta, ja koska opettajakunta uskoi löytäneensä demokraattisesta puolueesta parlamentissa itselleen tukijan, oli hyvin luonnollista, että minä nuorten opettajien edustajana halusin saada sanani kuuluviin demokraattisessa

puolueessa.

Pian voitin sisäisen vastustukseni ja seisoin ensimmäistä kertaa elämässäni poliittisen puhujan paikalla. Puhuin, mitä tunsin, puhuin kuten sisäinen ääneni käski minun puhua. Kun lopettanut puheeni, sain aplodit, jotka saivat minut punastumaan. Osa yleisöstä ei ollut yhtynyt suosionosoituksiin, vaan katsoi minua oudosti kysyvin silmin. He eivät olleet nuoria lakimiehiä. Useimmat heistä näyttivät erilaisilta kuin taputtajat. Kun kävelin myöhään illalla kotiin, Cohnin pankkitalon sinisilmäinen apulaisjohtaja laski kätensä olkapäälleni ja sanoi hänelle ominaisella elämänviisaudella: "Streicher, anna kun kerron sinulle jotain: työskentelen juutalaisessa yrityksessä. Olen oppinut olemaan hiljaa sellaisina hetkinä, jolloin saksalainen sydämeni olisi halunnut puhua, ja puhun todellakin usein sellaisina hetkinä, jolloin mieluummin pysyisin hiljaa. Juutalaisia on määrältään vähän, mutta heidän taloudellisesti ja poliittisesti saavuttamansa valta on suuri, ja tämä valta on vaarallinen. Te, rakas Streicher, olette vielä nuori ja kunnianhimoinen ja puhutte niin kuin haluatte. Mutta muistakaa aina, mitä sanoin teille: Juutalaiset ovat valtaa ja tämä valta on vaarallista, hyvin vaarallista!"

Minun oli usein ajateltava tätä viisasta varoitusta seuraavina vuosina, ja minun on tehtävä niin jälleen tänäänkin Mondorfissa Luxemburgissa sijaitsevassa internoitujen talossa.

Pian ensimmäisen maailmansodan alkamisen jälkeen liikkui huhuja, joiden mukaan suurin osa asevelvollisista juutalaisista oli turvannut henkensä tehtävissä kaukana eturintamalta ja vielä enemmän sotataloustoimistoissa kotirintamalla. Sotaministerin vuonna 1916 armeijan

yksiköille antama määräys kirjata sotaan osallistuvien juutalaisten määrä ja tyyppi jouduttiin perumaan, koska juutalaisyhteisö ilmoitti keisarilliselle hallitukselle, että määräyksen täytäntöönpano vaarantaisi sotalainan saamisen. Kun pohdin näitä tapahtumia ensimmäisen maailmansodan keskellä, lapsellinen epäilys juutalaiskysymyksen olemassaolosta oli vaihtunut vakavaan, merkitykselliseen tietoisuuteen.

Uudet kokemukset vahvistivat tätä ensimmäistä käsitystä juutalaiskysymyksen olemassaolosta. Jo kesällä 1918 rintaman takaosista kantautui jatkuvasti uusia huhuja väitetystä poliittisesta myrskystä, joka johtaisi ensimmäisen maailmansodan nopeaan päättymiseen. Huhuihin liitetyt iskulauseet olivat samoja, joita vihollisen propaganda käytti saksalaisten juoksuhautoihin pudotettujen lentolehtisten täyttämiseen. Saksan sotamoraali, saksalainen ajattelutapa, oli määrä murskata lopullisesti. Tulin terävästi tietoiseksi siitä, ketkä olivat rintaman molemmin puolin harjoitetun hajottamispropagandan salaisia yllyttäjiä, kun aselevon ensimmäisenä päivänä punaista käsivarsinauhaa kantava sotilasneuvoston jäsen ja ranskalainen kersantti kättelivät hymyillen toisiaan nyt turvallisten juoksuhautojen yli. Molemmat olivat juutalaisia. Yhteisen hengen tahto oli lyönyt saksalaiselle sotamoraalille puukon selkään. Seuranneina vuosina Jürgen Toller[2], Erich Muehsam[3] ja Kurt Eisner[4] julistivat julkisesti, että maanpetos oli sankaruutta ja

---

[2] Ilmeisesti kuitenkin Ernst Toller (1897-1939), juutalainen näytelmäkirjailija ja vallankumouksellinen. – Kaikki tämän teoksen alaviitteet ovat toimittajan käsialaa.

[3] Erich Kurt Mühsam (1878-1934), anarkisti ja vallankumouksellinen.

[4] Kurt Eisner (1867-1919) juutalainen poliitikko ja vallankumouksellinen. Ammuttiin vuonna 1919.

että Saksan tappio oli heidän elämäntyönsä. Tästä tietämättä maailmansodan taisteluissa voittamattomana pysynyt armeija oli marssinut häpeissään takaisin petettyyn isänmaanhansa aselepokäskyn julmuuden saattamana ja punaisten sotilasneuvostojen valvonnassa.

Kun vallankumouksen verinen rikos oli tehty, tympeä epätoivo peitti saksalaisen mielen valtavan käärinliinan tapaan, ja syvä kaipaus vahvasta, uudelleen organisoivasta kädestä täytti niiden sydämet, jotka vielä uskalsivat toivoa. Kului yli vuosikymmen ennen kuin tämä toivo löysi ihmeellisen täyttymyksensä.

Minäkin olin palannut ensimmäisestä maailmansodasta tähän uuteen Saksaan, jonka marksilaiset nousukkaat olivat ennustaneet olevan valtakunta täynnä kauneutta ja arvokkuutta. Minäkin olin kääntynyt tapahtumista poispäin inhoten ja uskoin, että minun pitäisi odottaa sivussa, kunnes jokin pelastava ihme tapahtuisi. Kuten ennen sotaa, elin elämääni saksalaisen nuorison opettajana ja kasvattajana. Lepotunteina lähdin kuitenkin maaseudun yksinäisyyteen maalien ja siveltimien kanssa etsimään jälleen sitä Jumalaa, joka oli luonut Saksan menneisyyden historiallisen suuruuden.

Sitten ääni huusi minulle: Olet osa kansaasi ja pysyt sellaisena myös hetkinä, jolloin uskot, ettei sinulla ole enää toivoa. Voit jatkaa elämääsi vain, jos kansasi jatkaa elämäänsä, ja sinä uppoat sen kanssa, ellet sinäkin auta ylittämään kuilua! Se oli kohtalon ensimmäinen kutsu minulle.

ONKO ROTUKYSYMYSTÄ OLEMASSA?

Jokin sattuma johdatti minut eräänä joulukuun iltana vuonna 1918 Nürnbergissä sijaitsevaan Kulturverein-ravintolaan, jonka kultaiseen saliin kokoontui joka viikko kansalaisryhmä. Puhujana oli Karl Maerz, diplomi-insinööri, jalon luonteen omaava ja korkeassa asemassa oleva mies. Kuuntelin hänen puhuvan juutalaiskysymyksestä, mikä yhä enemmän selvensi minulle jo aiemmin valjennutta oivallusta. Aloin nyt lukea valaisevia kirjoituksia ja kirjoja. Kun törmäsin niihin tuomioihin, joita antiikin, keskiajan ja uuden ajan suurmiehet olivat antaneet juutalaisten luonteesta ja sen vaikutuksesta kansojen elämään, olin syvästi ilahtunut tekemästäni löydöstä ja yhtä lailla järkyttynyt saadessani tietää, että 4.000 vuoden ajan oli ollut olemassa maailmanvihollinen, jonka oli onnistunut jatkaa pahuuttaan aina nykypäivään asti "Jumalan kansan" naamion taakse kätkeytyneenä. Oven lopulliseen oivallukseen avasi minulle kuitenkin juutalainen Israelin[5] tunnustus, miehen, joka oli aateloitu lordi Beaconsfieldiksi ansioidensa vuoksi Englannin pääministerinä. Kirjassaan Endymion hän tunnustaa: *"Rotukysymys on avain maailmanhistoriaan."*

Tässä tulee siis yhden suurimman juutalaisen suusta vakuutus siitä, että on olemassa rotukysymys ja että tämän

[5] Benjamin Disraeli (1804-1881), Ison-Britannian juutalainen pääministeri.

kysymyksen tunteminen voi valaista maailman tapahtumien usein niin salaperäistä kulkua. Tämän avaimen avulla maailman tapahtumien rakentavat ja tuhoavat voimat on nyt tarkoitus tehdä näkyväksi lyhyessä tarkastelussa niille kirjoitukseni lukijoille, jotka eivät vielä ole edes tiedon eteisessä.

Mitä tarkoitetaan rodulla? Tiede vastaa:

"Suurempaa ihmisyhteisöä, joka koostuu ihmisistä, jotka muistuttavat toisiaan fyysiseltä muodoltaan ja henkiseltä olemukseltaan ja jotka siirtävät fyysiset ja henkiset ominaisuutensa jälkeläisilleen, kutsutaan roduksi."

Tiede on tunnistanut puoli tusinaa ihmisrotua, joista pohjoinen rotu on luovin ja siksi arvokkain. Tiede kutsuu pohjoiseksi roduksi niiden ihmisten, jotka ovat jalomuotoisia, pitkiä, pitkäkalloisia, vaaleatukkaisia, sinisilmäisiä ja vaaleaihoisia, veriyhteisön jäseniä, joilla on rohkeuden, sitkeyden, totuudellisuuden, uskollisuuden, tunnollisuuden ja luovan voiman henkiset lahjat. Se on niiden ihmisten veriyhteisö, jotka selvisivät 12.000 vuotta sitten päättyneen Pohjois-Euroopan jääkauden luonnollisesta valintaprosessista (fyysisesti ja henkisesti kyvyttömät menehtyivät). Tämä pohjoinen rotu loi ihmiskunnalle katoamattomia arvoja Jumalalle läheisen henkisyytensä avulla. Rodun edustajat keksivät viljan viljelyn luonnonvaraisista ruohoista, kotieläinten kasvatuksen, keksivät auran, malmien käytön ja paljastivat luovassa voimassaan jumalallisen kohtalonsa olla johtajaksi valittu rotu. Esihistoriallisina aikoina yhä useammat tämän pohjoisen rodun talonpoikaisvaellukset suuntautuivat etelään ja kaakkoon etsimään uutta aluetta ja asettumaan uudelleen aloilleen. Seuranneina aikoina Intian, Persian ja

Lähi-idän kukoistaneet sivilisaatiot ja Kreikassa ja Roomassa kohonneet korkeakulttuurit, joiden luomusten kauneus ja voima loistavat raunioissaankin yhä nykypäivään asti, saivat alkunsa pohjoisen rodun luovasta tahdosta ja luovasta voimasta.

Kansa ja rotu eivät ole sama asia. Rotu on fyysisesti ja henkisesti samankaltaisten ihmisten veriyhteisö, kun taas kansa on erilaisten ihmisten yhteisö. Kansassa on pitkiä ja lyhyitä ihmisiä, pitkäkalloisia ja lyhytkalloisempia ihmisiä, vaalea-, kellertävä- ja ruskehtavaihoisia ihmisiä, vaalea-, ruskea- ja mustatukkaisia ihmisiä sekä sini-, ruskea- ja tummasilmäisiä ihmisiä. Samoin myös heidän henkinen luonteensa on erilainen. Vuosituhansien kuluessa pohjoisen rodun jälkeläiset ovat lähes kokonaan kadonneet Euroopan eteläisisten kansojen värikkääseen rotusekoitukseen, kun taas Pohjois-Euroopan kansoissa, myös Saksassa, heitä on säilynyt huomattavan paljon.

Kun muut kansat kutsuvat saksalaisia vielä nykyäänkin "germaaneiksi", se on muistutus ajasta, jolloin germaanit olivat pohjoisen rodun jälkeläisinä vielä viimeinen suuri verenlähde, josta muut kansat olivat toistuvasti saaneet uutta luovaa verta.

Juuri germaaninen veri loi englantilaisille fyysisesti niin jalon oloisen ja henkisesti niin korkealentoisen ihmistyypin, joka oli niin sitkeä ja sinnikäs päämääriensä tavoittelussa ja josta väistämättä tuli nykyajan suurimman imperiumin luoja. Ja kun oli mahdollista, että Pohjois-Amerikkaan kasvoi vain muutamassa vuosisadassa niin valtavan luomisvoiman ja suuruuden omaava Uusi maailma, niin sekin oli pohjoisen rotutyypin ja pohjoisen sielun omaavien ihmisten työtä.

Joka tapauksessa ikivanhan kansanviisauden perusteella

tiedämme, että kotieläinten arvo säilyy niin kauan, kuin niiden huolellinen jalostus jatkuu. Niiden suorituskyky kuitenkin heikkenee, samoin kuin niiden ulkonäkökin, jos korkea-arvoinen rotu risteytetään heikkotehoisten rotujen kanssa. Sama pätee ihmisrotuihin. Niin kauan kuin pohjoinen rotu pysyi puhtaana, sen fyysinen jalous säilyi. Myös henkinen luonne ja siten hengen luova voima siirtyivät jälkeläisiin. Kuitenkin sillä hetkellä, jona pohjoinen ihminen alkoi sekoittaa vertansa muihin rotuihin, pohjoinen muoto ja pohjoinen luonne katosivat hänen jälkeläisistään. Se on luonnonlaki: korkea säilyy vain korkeassa, pyhä vain pyhässä. Jos tämän luonnonlain este ylitetään, rodut alkavat sekoittua ja silloin korkean ja arvokkaan ainutkertainen arvo vajoaa matalan ja arvottoman suohon.

Paholainen opetti nuo legendaariset ensimmäiset ihmiset, Aatamin ja Eevan, uskomaan, että ihminen voisi olla Jumalan veroinen. Koska he uskoivat paholaisen kuiskailut, he menettivät paratiisinsa. Paholainen oli myös se, joka toi maailmaan opin kaikkien ihmisten tasa-arvoisuudesta. Sillä hetkellä, jona pohjoisten ihmisten ensimmäinen sekoittuminen muihin rotuihin alkoi, suoritettiin ensimmäinen synti verta vastaan, ja niin syntyi perisynti. Tämä synnytti henkistä eripuraa ja tyytymättömyyttä, ja siten onnettomuus levisi ihmiskunnassa.

Nyt salaisuus ei ole enää salaisuus, nyt me tiedämme sen: pohjoisen rodun veren sekoittumisen kautta värillisten ihmisrotujen vereen myös pohjoinen luojasielu katosi pohjoisen jalon ruumiinmuodon mukana etelän ja Lähi-idän rotusuohon. Pohjoiseen rotuun kuuluvien ihmisten kadotessa näistä maista myös niiden kulttuuriluomukset väistämättä katosivat. Ja kun antiikin kulttuurit ovat säilyneet meidän aikoihimme vain raunioina, niin se on

pelkästään todiste tuhansia vuosia sitten tapahtuneesta rotudraamasta: pohjoisen rodun rappiosta.

Madison Grant[6], Amerikan Yhdysvaltojen suuri näkijä, julisti vuonna 1913 julkaistussa kirjassaan The Decline of the Great Races[7] (Suurten rotujen rappio), että jopa Pohjois-Amerikan sulatusuunissa, jossa pohjoisen rodun ihmiset ovat alkaneet pariutua värillisten rotujen kanssa, pohjoinen rotu vajoaa peruuttamattomasti rodulliseen suohon ja tämän vajoamisen myötä sammuu se suuri valo, jonka pohjoinen rotu on maailmaan tuonut.

Israel Lordi Beaconsfield on siis oikeassa sanoessaan, että rotukysymys on olemassa ja että vain tietoisuus siitä auttaa valaisemaan pimeyttä, joka on saanut monet maailmanhistorian tapahtumat näyttämään meistä käsittämättömiltä.

---

[6] Madison Grant (1865-1937), yhdysvaltalainen lakimies, historioitsija, antropologi ja eugeenikko. Edusti tieteellistä rasismia.

[7] Streicher, jolla vankeudessa tuskin oli tätä kirjaa kirjoittaessaan käytettävissään muuta kirjallista lähdettä kuin Raamattu, muistaa tässä viitatun teoksen nimen väärin. Todennäköisimmin hän tarkoittaa Madison Grantin vuonna 1916 ilmestynyttä teosta The Passing of the Great Race; Or, The Racial Basis of European History.

MAAILMAN TUHOOJA

Juutalainen kansa syntyi Lähi-idän rodullisessa kaaoksessa, jossa pohjoiset ihmiset kohtasivat uutta aluetta etsiessään keltaisia, ruskeita ja mustia ihmisiä ja sekoittuivat näihin värillisiin ihmisiin. Juutalainen oppinut Otto Weininger[8] vahvistaa tämän teoksessaan Geschlecht und Charakter (suomeksi suku ja luonne). Hän kirjoittaa:

"Mongoliveren sekoittuminen antoi monille juutalaisille kellertävän ihonvärin, ja neekeriveren sekoittuminen loi pullistuneet huulet ja kiharat hiukset, joita juutalaisilla usein esiintyy".

Missään muussa kansassa verensekoittumisen moninaisuus ei ole niin ilmeistä kuin juutalaiskansassa. Juutalaiset ovat imeneet verta kaikista roduista ja suuressa määrin myös pohjoisesta rodusta. Jokaisen veren sekoittumisen myötä sekoittuvat myös henkiset arvot. Juutalaisen veren monimuotoisuus loi sen fyysisen ja henkisen rotutyypin, jota me nyt kutsumme juutalaiseksi. Juutalaisen veren monimuotoisuus määräsi kuitenkin myös sen epätavallisen tien, jota juutalaisuus alkoi kulkea, kun se korotti "valittuutensa" jumalalliseksi laiksi ja loi siten eristyksen, joka on varmistanut juutalaisen kansan säilymisen kansana ja rotuna tähän päivään asti. Juutalaisten pyhä kirjoitus Vanha testamentti antaa tästä tietoa. Ensimmäisen

[8] Otto Weininger (1880-1903), juutalainen filosofi.

Mooseksen kirjan luvussa 17 kerrotaan, kuinka juutalaisten jumala Jehova teki juutalaisen kansan kantaisän Aabrahamin kanssa liiton, jonka piti olla myös liitto koko juutalaiskansan kanssa ikuisiksi ajoiksi. Liiton julistus kuuluu seuraavasti:

"Ja minä teen liiton sinun kanssasi ja sinun jälkeläistesi kanssa, sukupolvesta sukupolveen, iankaikkisen liiton."

Koska liitto oli tarkoitus tehdä ikuisiksi ajoiksi ja siten erottamattomaksi, sovittiin yhtä erottamattomasta liiton merkistä:

"Ympärileikatkaa jokainen miehenpuoli keskuudessanne. Ympärileikatkaa esinahkanne liha, ja se olkoon liiton merkki meidän välillämme, minun ja teidän."

Ei voinut olla epäilystäkään siitä, vain ympärileikatut tunnustettaisiin liiton jäseniksi. On kirjoitettu:

"Mutta ympärileikkaamaton miehenpuoli, jonka esinahan liha ei ole ympärileikattu, hävitettäköön kansastansa."

Tämän jumalan valittuna kansana itsensä pitämisen avulla juutalaisuus loi itselleen valeasun, joka vaikutti poikkeuksellisen paljon siihen, että kristinusko suvaitsi juutalaisuutta, ja sai sen jopa puolustamaan juutalaisten etuja tiettyinä aikoina.

Kansan, joka julistautuu jumalan valituksi, on myös asetettava itselleen tavoite elämässään. Ensimmäisen Mooseksen kirjan luvussa 15 Jehova puhuu Aabrahamille:

"Minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat portit maailmaan.[9]"

---

[9] Näin Streicherin lainauksessa. Suom. Raamattu: "vihollistensa portit".

Portit maailmaan! Tämän jumalansa Jehovan antaman lupauksen myötä juutalaiskansa sai käskyn luoda juutalaisen maailmanvallan.

Kun juutalaiset olivat pakotetut lähtemään Egyptistä lähes 500 vuoden asumisen jälkeen, he etsivät itselleen luvattua Kanaanin maata. Se oli maa, jonka pohjoisesta tulleet maanviljelijät olivat tehneet niin hedelmälliseksi, että sen voitiin sanoa virtaavan maitoa ja hunajaa.

Kiitollisuudesta, jota juutalaiset osoittivat isäntämaalleen ennen Egyptistä lähtöä, kerrotaan Toisen Mooseksen kirjan luvussa 12:

"...surmasi kaikki Egyptin maan esikoiset, valtaistuimellaan istuvan faraon esikoisesta vankikuopassa olevan vangin esikoiseen asti... ei ollut yhtään taloa, jossa ei ollut kuollutta."

Juutalaisten johtaja Egyptissä oli ollut Mooses. Hän ei ollut unohtanut kehottaa kansaansa ottamaan mukaansa egyptiläisten kulta- ja hopea-aarteet. Jo tuohon aikaan kansojen keskuudessa oli alaluokka, joka oli juutalaisten puolella. On kirjoitettu:

"Ja myös paljon sekakansaa[10] meni heidän kanssansa, sekä lampaita ja raavaskarjaa suuret laumat."

Juuri tämä "roskaväki" oli sitten se, joka luvattuun Kanaanin maahan tunkeuduttaessa antoi verensä juutalaisten puolesta. Juutalaisten jumala Jehova johti sotaneuvostoa Kanaanin maan valloittamisessa. Neljännen Mooseksen kirjan luvussa 33 on kirjoitettu:

"Ja Jehova puhui Moosekselle Mooabin arolla Jordanin

---

[10] Streicherin lainaamassa saksalaisessa Raamatun käännöksessä "Pöbelvolk", suomeksi roskaväki.

rannalla, Jerikon kohdalla, sanoen: "Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun olette kulkeneet Jordanin yli Kanaanin maahan, niin karkottakaa tieltänne kaikki maan asukkaat ja hävittäkää kaikki heidän jumalankuvansa, hävittäkää kaikki heidän valetut kuvansa ja kukistakaa kaikki heidän uhrikukkulansa. Ottakaa sitten maa haltuunne ja asukaa siinä... Ja jakakaa maa keskenänne arvalla sukujenne mukaan."

Viidennen Mooseksen kirjan luvussa 20 Jehova ilmaisee vieläkin selvemmin:

"Kun lähestyt jotakin kaupunkia sotiaksesi sitä vastaan, tarjoa sille ensin rauhaa. Ja jos se suostuu tarjoamaasi rauhaan ja avaa sinulle porttinsa, suorittakoon kaikki siellä oleva kansa sinulle työveroa ja palvelkoon sinua. Mutta jos se ei tee rauhaa sinun kanssasi, vaan valmistautuu taistelemaan sinua vastaan, niin piiritä sitä. Ja jos Herra, sinun Jumalasi, antaa sen sinun käsiisi, niin surmaa kaikki sen miesväki miekan terällä... älä jätä ainoatakaan henkeä eloon."

Ja juutalaiset tekivät niin kuin heidän jumalansa oli Mooseksen kautta sanonut. Neljännen Mooseksen kirjan luvussa 31 on kirjoitettu:

"Mutta israelilaiset ottivat vangiksi midianilaisten vaimot ja lapset ja ryöstivät kaikki heidän juhtansa ja kaiken heidän karjansa ja kaiken heidän tavaransa. Ja kaikki heidän asumansa kaupungit ja kaikki heidän leiripaikkansa he polttivat tulella. Ja he ottivat kaiken ryöstettävän ja kaiken otettavan, sekä ihmiset että karjan."

Juutalainen kenttämarsalkka Mooses ei kuitenkaan tyytynyt tähän, sillä on kirjoitettu:

" Ja Mooses vihastui sotajoukon johtajiin... Ja Mooses sanoi

heille: "Oletteko siis jättäneet henkiin kaikki naiset? ...Niin surmatkaa siis kaikki poikalapset ja surmatkaa myös jokainen vaimo, joka on yhtynyt mieheen. Mutta jokainen tyttö, joka ei ole yhtynyt mieheen, jättäkää itsellenne henkiin."

Herää kaksi kysymystä. Ensinnäkin, voiko jumala, joka on tehnyt liiton vain juutalaisen kansan kanssa ja joka käskee tätä kansaa ryöstämään ja tuhoamaan muita kansoja mitä julmimmalla tavalla, olla myös kristittyjen Jumala, joka antaa pappiensa julistaa lähimmäisenrakkautta? Toiseksi: Jos "sotarikollisia" on koskaan ollut olemassa, mistä heidän opettajiaan pitäisi etsiä?

Viidennen Mooseksen kirjan luvussa 11 Jehova antaa juutalaisille lupauksen:

"Mihin paikkaan te jalkanne astutte, se on oleva teidän. Erämaasta ja Libanonista, virrasta, Eufrat-virrasta, aina Länsimereen saakka on teidän alueenne ulottuva. Ei kukaan kestä teidän edessänne."

Ja juuri niin tapahtui. Kukaan ei kyennyt vastustamaan juutalaisten sodankäyntimenetelmiä. Kukoistavat maat, antiikin kehittyneet sivilisaatiot hävitettiin ja niiden mukana kansat, jotka olivat luoneet ne. Rotukysymys on avain tämän tapahtuman ymmärtämiseen.

Kun roomalaiset olivat alkaneet käydä taisteluitaan Kreikan maaperällä, mädäntävä toukka oli jo tehnyt kreikkalaisten keskuudessa työnsä. Ne rohkean ja luovan pohjoisen rodun jälkeläiset, jotka eivät olleet kohdanneet loppuaan tässä veljesten välisten taistelujen maassa tai persialaissodissa, olivat jo kauan sitten jatkaneet sukuaan alempaa verta olevien naisten kanssa. Aristokraattisista kreikkalaisvartaloista, jotka olivat mittasuhteiltaan niin kauniita ja joissa oli jumalallinen henki, oli tullut

harvinaisuus. Kreikasta oli tullut puoliveristen ja juutalaisten leikkikenttä, jonka henkinen ja sielullinen turmelus tuhosi väistämättä sen kauneuden.

Mutta myös roomalaiset olivat jo pitkään olleet hajoamistilassa. Sitäkin olivat riepotelleet veljessodat ja erityisesti sota Karthagoa vastaan, ja ne olivat aiheuttaneet pohjoisen kansan keskuudessa verenvuodatuksen, josta Rooma ei enää voinut toipua. Sen jälkeinen vallan laajentuminen syvälle Afrikkaan ja Aasiaan ei enää voinut peittää tulevan tuhon väistämättömyyttä. Tietoisuus siitä osuudesta, joka juutalaisilla oli Rooman pohjoisen kansan tuhoon, sai suuren saksalaisen historioitsijan Theodor Mommsenin[11] vakuuttamaan teoksessaan Römische Geschichte (Rooman historia), että juutalaiset olivat Rooman kansan keskuudessa "hajoamisprosessin käymisainetta".

Kun Välimeren rantamien luvatut maat olivat muuttuneet vähemmän lupaaviksi, juutalaisten katse kääntyi neitseelliseen pohjoiseen, germaanikansojen maahan. Jo ensimmäisissä Rooman siirtokunnissa Reinin ja Tonavan varrella germaaniset kansat olivat joutuneet kosketuksiin juutalaisten kanssa, jotka olivat voineet tehdä runsaita taloudellisia voittoja vaalean ihmiskaupan toimittajina Aasiaan ja Afrikkaan asti. Mutta vasta kristinuskon nousu avasi lopullisesti juutalaisille portit germaanien valtakuntaan. Germaanien vaistomaista puolustustahtoa hillitsi nyt kirkon opetus, jonka mukaan juutalaiset olivat Jumalan valittu kansa ja siten ihmiskunnan pelastaja. Jokainen, joka toimii juutalaisia vastaan, toimii lähimmäisenrakkauden käskyä vastaan ja siten Jumalaa

[11] Christian Matthias Theodor Mommsen (1817-1903), saksalainen historioitsija, Nobelin kirjallisuuspalkinnon saaja (1902).

vastaan.

Oli kuitenkin väistämätöntä, että juutalaisten koronkiskonnan piinaamat germaaniset kansat nousisivat toistuvasti verisesti puolustautumaan ja saisivat aikaan ne juutalaisten karkotukset, joita juutalaiset ja juutalaisten kätyrit kuvaavat vielä nykyäänkin "pimeän keskiajan" ilmiöinä. Jos Euroopan saksalaistuneet kansat eivät tuolloin kyenneet lopullisesti vapautumaan juutalaisten toimeen panemasta riistosta ja fyysisestä ja henkisestä myrkytyksestä, se johtui silloisista hallitsijoista, aatelisista, kuninkaista ja keisareista, joiden veronkantajiksi, neuvonantajiksi ja henkilääkäreiksi juutalaiset olivat onnistuneet nousemaan.

Juutalaiset asuivat edelleen itse perustamissaan ghetoissa eivätkä olleet vielä saavuttaneet sitä, mitä olivat lakkaamatta tavoitelleet: Juutalaislakien kumoamista, jotka leimasivat heidät sellaisiksi kuin he todella olivatkin, vieras kansa ja vierasta verta. Vain väkivalta ja vallan kukistaminen saattoi vihdoin raivata heille tien nousta valtion avainasemiin. Tämä johti Euroopan ensimmäiseen suureen valtion kukistamiseen, Ranskan vallankumoukseen. Juutalaiset historioitsijat ylpeilevät oikeutetusti Ranskan vallankumouksesta yhtenä heidän suurimmista saavutuksistaan. Ranskan vallankumous ei ainoastaan tuonut juutalaisille kansalaisoikeudellista tasa-arvoa Ranskassa, vaan se johti myös vuosien 1848-1849 vallankumouksiin, jotka sitten kaatoivat viimeisetkin suojalait, jotka oli säädetty juutalaisten valtiolliseen elämään tunkeutumista vastaan muissa suurissa Euroopan valtioissa. Tieto siitä, että Ranskan vallankumous palveli juutalaisten etuja, sai Wolfgang Goethen kirjoittamaan teoksessaan Jahrmarkt von Plunderweilern:

"Tämä ovela kansa näkee vain yhden tien olevan auki, niin kauan kuin järjestys pysyy, heillä ei ole mitään toivoa".

Nyt kun juutalaiset olivat onnistuneet saamaan yhtäläiset oikeudet kansojen keskuudessa, he ryhtyivät anastamaan taloudellisen valtansa lisäksi poliittista valtaa. Divide et impera (hajota ja hallitse). Kansat jaettiin kansallisiin ja antikansallisiin, konservatiivisiin ja liberaaleihin, uskonnollisiin ja vapaamielisiin puolueisiin. Jokaisessa puolueessa juutalaiset ottivat itselleen ohjat käsiinsä ja olivat edunsaajia. Tarvittaessa juutalaiset naamioivat itsensä jonkin uskontokunnan kastetodistuksella. Tällä tavoin juutalaiset loivat kussakin kansakunnassa parlamentaariset enemmistöt, joita he tarvitsivat poliittisiin tarkoituksiinsa. Nämä enemmistöt eivät ymmärtäneet, kenen palveluksessa he äänestivät. Juutalainen Karl Marx loi kuitenkin juutalaisille voimakkaimman aseen organisoimalla proletariaatin Punaisen Internationaalin. Uskoen vapautuvansa maailmankapitalismista kansainvälinen proletariaatti toimi tiedostamattaan vallankumousten iskuryhmänä ja puolusti yhä uudelleen omien pyöveliensä maailmanlaajuisia etuja.

Mutta jos kansalla on yhä voimia, joita ei voida kukistaa sisältä käsin, silloin otetaan sodan muodossa käyttöön verinen puhdistus sitä seuraavine vallankumouksineen. Tohtori Jonak von Freyenwald[12] on kerännyt kirjaansa Jüdische Bekenntnisse aus allen Zeiten und Ländern[13] yli tuhat johtavien juutalaisten lausuntoa, joissa raa'an avoimesti myönnetään, että ensimmäinen maailmansota ei

---

[12] Hans Jonak von Freyenwald (1878-1953), saksalainen sanomalehtimies.

[13] 1941, Juutalaisten tunnustukset kaikkina aikoina ja kaikissa maissa. Valitettavasti teos ei ole vielä ilmestynyt suomeksi.

ollut vain kansainvälisen suurrahoituksen valtava liiketoimi, vaan myös keino, jolla juutalaisten maailmanvaltaa yhä vastustava Saksan kansa oli saatettava voimattomaksi. Juutalaisten kaikkien kansojen keskuudessa kohtaamaa vastarintaa kutsutaan "antisemitismiksi". Juutalaiset ja juutalaisten mielistelijät ovat väittäneet, että "antisemitismi" oli Saksan kansallissosialistien pahantahtoinen keksintö. Juutalaisjohtaja Theodor Herzl antaa tähän vastauksen. Julkaisemassaan teoksessa Tagebuch hän kirjoitti:

"Antisemitismiä esiintyy kaikkialla, missä suuri määrä juutalaisia kohtaa ei-juutalaisia. Kuitenkin maihin, joissa antisemitismiä ei vielä ole, juutalaiset tuovat sen itse."

Tällä tunnustuksella Theodor Herzl myöntää juutalaiskysymyksen olemassaolon ja hän myöntää samalla, että muiden kansojen keskuudessa esiintyvän vastustuksen syytä on etsittävä juutalaisen luonteesta. Tämä oivallus sai hänet perustamaan sionistisen liikkeen, jonka tavoitteena oli luoda koko juutalaisuudelle kansallinen koti.

TAISTELU ALKAA

Tällaiset tiedot ja tunnustus varusteinani astuin nyt taisteluun. Jos Saksan kansan oli määrä saada takaisin itsemääräämisoikeus kansallisessa ja valtiollisessa elämässään, sen oli tunnistettava vihollinen, joka oli syössyt sen onnettomuuteen, ja löydettävä uudestisyntymisen vaatima voima. Voima niiden kahleiden murtamiseen, joihin vihollinen oli Saksan kansan kytkenyt, saattoi tulla vain kansan itsensä sisältä.

"Tulkaa kaikki!" Näin verenpunaiset julisteet huusivat toistuvasti mainospylväistä ja rakennusten seiniltä "massaihmisille". Ja kaikki tulivat. Hercules Velodrome, marksilaisittain järjestäytyneen työväenluokan kokoontumispaikka, täyttyi tehdasväestä, miehistä ja naisista, vanhoista ja nuorista. Puhuja oli marraskuun vallankumouksen järjestäjien edustaja, ja kaikki tiesivät, että heidän hankkimansa valta kestää vain niin kauan kuin proletariaatti onnistutaan pitämään uskossa. Usko siihen, että vallankumous oli todellakin tuonut tehdastyöläisille vapauden kapitalistisesta orjuudesta. Istuin siellä minäkin tuntemattomana tuhansien muiden tuntemattomien joukossa. Kaikuivat kuluneet iskulauseet, sellaiset, joita saattoi lukea päivästä toiseen marksilaisesta lehdistöstä. Se oli raivokasta kiihottamista kaikkea kansallista vastaan ja Internationaalin suorittamaa maanpetosta ylistävää roskaa. Oli ilmeistä, ettei puhuja uskonut sanomisiinsa itsekään, ja

niinpä hän jätti yleisön sydämet kylmiksi ja liikuttumattomiksi. Ja siksi myös hänen lopuksi saamansa suosionosoitukset olivat kylmiä ja keinotekoisia.

Minäkin ilmoittauduin "keskusteluun". Monet tuhannet kysyvät silmät olivat suunnattuina minuun, kun kiipesin punaverhoillulle korokkeelle ja aloin puhua. En enää muista, mitä sanoin. Mutta en koskaan unohda sitä suosionosoitusten myrskyä, joka ympäröi minut ja saattoi minut ulos tammikuun tähtiyön rauhaan vuonna 1919.

Kahdeksan päivää myöhemmin. Taas huuto "kaikki kuunnelkoot!" ja taas aplodit puhujalle, muutamien proletaarien käskien tilatut taputukset. Ja jälleen ilmoittautumiseni keskusteluun. "Herra Streicher on pyytänyt jälleen puheenvuoroa! Annammeko hänen puhua?" Huuto: "Anna hänen puhua". Ja minä puhuin taas, mutta heti ensimmäisten sanojeni jälkeen kuulin vastalauseiden huutoja eturiveiltä: "Lopettakaa! Hän on provokaattori! Hän on työläisten vihollinen! Menköön tiehensä!" Ja kun kiihtyneet "massaihmiset" olivat sylkeneet ja kironneet minua, poistuin mietteliäänä talosta, jossa minulle oli kahdeksan päivää aiemmin osoitettu suosiota.

Sana oli kuitenkin levinnyt tehtaissa ja kapakoissa: "Tässä on joku, joka ei anna periksi. Hänet heitettiin ulos salista, koska hän sanoi, että työläisiä oli huijattu, että heitä vedetään kapitalismin nenärenkaasta tietämättään ja että kapitalismi oli juutalaisten tekosia. Siinä hän ei ole aivan väärässä."

Ja hän tuli jälleen, tämä "joku". Kun joukkokokouksen punainen puheenjohtaja yritti jälleen kerran estää minua puhumasta, sadat huudot protestoivat: "Äänestetään! Äänestys!" Äänestys suoritettiin. Enemmistö äänesti vapaan keskustelun puolesta. Siitä hetkestä lähtien viikko toisensa

jälkeen pystyin puhumaan sosialidemokraattien, sitoutumattomien, kommunistien ja spartakistien kokouksissa ja esittelemään poliittisia kantojani – vaikkapa sitten vain muutamia minuutteja kerrallaan – ja jatkuvasti suosionosoitukset keskeyttivät puheeni. Ensimmäinen siemen oli alkanut itää!

Sillä välin Versailles'ssa oli solmittu sanelurauha, vihan ja koston väline, joka oli tarkoitettu pitämään Saksan kansan ikuisesti orjuuden kahleissa ja siten kansallisen ja valtiollisen tuhon tiellä. Nyt minun päiväni oli koittanut! Verenpunaiset julisteet kuuluttivat sitä koko kaupungille:

"Tulkaa kaikki!
Kolmesataa ihmistä, jotka tuntevat toisensa ja ovat salaperäisellä tavalla yhteydessä toisiinsa, hallitsevat maailman taloutta! Niin tunnustaa suuri juutalainen Walther Rathenau[14]!
Tulkaa Herkules Velodromille!
Julius Streicher paljastaa salaisuuden, hän kertoo teille, keitä ovat miehet, jotka orjuuttavat kaikkien kansojen työtä tekeviä ihmisiä!"

Ja he tulivat, he kaikki tulivat. Hercules Velodrom oli täynnä uteliaita ihmisiä jo kaksi tuntia ennen kokouksen alkua. Kymmenet tuhannet ihmiset eivät mahtuneet sisään ja täyttivät laajan aukion ja kadun aina päärautatieasemalle asti. Poliisit oli kutsuttu pitämään järjestystä sekä jalan että ratsain. Olin hyvilläni kulkiessani ihmisjoukon läpi ja astuessani sitten huutojen kannustamana sisään Hercules Velodromille esiintymään ensimmäisen itse koolle kutsumani julkisen kokouksen puhujana. Ja minä puhuin.

[14] Walther Rathenau (1867-1922), juutalainen teollisuusmies, vapaamuurari ja neuvostomielinen poliitikko.

Puhui vapaasti. "Jatka puhumista! Jatka puhumista!" Puhuin keskiyön tunteihin asti, ja lopettaessani olin hikisenä hurraavaan väkijoukon keskellä ja sydämestäni nousi taivaalle hiljainen kiitosrukous. Tunsin sen: nyt oli tie raivattu auki harhaanjohdettujen sydämiin, tehtaan työläisten sydämiin, kansan sydämiin. Rakennus, jonka juutalainen Karl Marx oli pystyttänyt työtä tekevien ihmisten aivoihin, oli murtumassa.

Toisen koolle kutsumani joukkokokouksen hajotti terrorismien ryhmä, joka oli lahjottu oluella ja savukkeilla. Puheeni päättyi veriseen tappeluun salissa.

Sillä välin ympärilleni oli jo kerääntynyt joukko miehiä, jotka olivat valmiit vaarantamaan henkensä suojellakseen minua poliittisten rikollisten terrorilta. Kun palkatut terroristit ryhtyivät taas kolmannessakin koolle kutsumassani joukkokokouksessa hajottamaan tilaisuutta, heidät ruiskutettiin vesiletkuilla märiksi ja karkotettiin ulos ovista ja ikkunoista. Tämän kylmän suihkun seurauksena oli se, ettei jatkossa enää kukaan häirinnyt järjestämiäni kokouksia.

Herkules Velodromin haltija oli kuitenkin antanut pelotella itseään. Hän kieltäytyi antamasta minun käyttää salia tuleviin kokouksiin. Tällä oli silti myös hyvätkin puolensa. Puhuin nyt Kultur-Vereinin suuressa salissa. Sinne uskaltautuivat nekin ihmiset, jotka pitivät itseään liian hienoina ilmestyäkseen "proletaarien" saliin ja altistaakseen itsensä fyysiselle vaaralle. He olivat ihmisiä, jotka kutsuivat itseään "porvareiksi". He saivat nyt ajatuksiani viikoittaisina annoksina (heille siedettävällä tavalla), minkä seurauksena myös "parempien" ihmisten kantapöydissä alettiin keskustella siitä, eikö olisi hyvä idea mennä silloin tällöin

kuuntelemaan uuden sanoman saarnaajaa.

Ei kulunut viikkoakaan, jolloin en olisi puhunut julkisissa perjantaikokouksissa tai keskusteluilloissa, joihin osallistui sittemmin uskollisiksi seuraajiksi tulleita kuuntelijoita. Pian oli kasvanut monien tuhansien miesten ja naisten kannattajakunta. Rohkeimmat ja aktiivisimmat olivat jo järjestäytyneet kannattajiksi rekisteröitymällä jäsenluetteloihin. He kutsuivat itseään "Saksan kansallissosialistiseksi työväenpuolueeksi". Kaikkien rehellistä työtä tekevien ahkerien saksalaisten oli voitava kuulua siihen asemastaan, ammatistaan ja uskontunnustuksestaan riippumatta.

DER STÜRMER

Porvarillinen päivälehdistö ei kiinnittänyt huomiota Nürnbergissä syntyneeseen kansanliikkeeseen. Lehdet pelkäsivät taloudellista vahinkoa, jonka aiheuttaisi juutalaisten liikemiesten mainosten peruuntuminen. Sanomattakin oli selvää, että myös marksilainen lehdistö pysyi vaiti. Pian marksilaisleirissä nousi kuitenkin ääniä, jotka vastustivat sitä, ettei esiin nousevaa vaaraa vastaan puolustauduttu. Hiljaisuus vaihtui nyt ilkeään henkilökohtaiseen halventamiseen ja puheideni pilkkaamiseen. Marksilainen lehdistö saavutti kuitenkin päinvastaisen tuloksen kuin oli tarkoittanut. Se herätti lukijoidensa uteliaisuuden, ja nämä tulivat yhä lukuisampina kokouksiini vertaillakseen punaisen lehdistön kirjoituksia minun puheisiini. Näin juutalaismarksilaisesta vihasta tuli propagandaa niille, joita sen oli tarkoitus vahingoittaa.

Saadakseni mahdollisuuden vaikuttaa julkisuuteen myös lehdistön kautta, perustin vuonna 1920 ensimmäisen viikkolehteni nimeltään Deutscher Sozialist. Vastasin yksin lehden sisällöstä. Tämän huomattavan lisätyömäärän tein opettajan työni ja liikkeen puhujana toimimisen ohessa. Usein minulla oli vain muutama aamun tunti aikaa levätä. Yksinkertainen elämäntapa ja kasvava ilo siitä, mitä olin luonut, tekivät mahdottomalta tuntuneesta mahdollisen. Kokemattomuuteni sanomalehtialalla ja kustantamisesta vastaavien epärehellisyys johtivat siihen, että ensimmäinen

sanomalehteni lakkasi ilmestymästä reilun vuoden olemassaolon jälkeen. Sama kohtalo koitui vuonna 1921 perustetulle sanomalehdelle Deutscher Volkswille.

Keväällä 1923 perustin viikkolehden Der Stürmer. Sillä oli onni toimia valistustoimintani terävänä ja erittäin menestyksekkäänä aseena lähes 25 vuoden ajan, vuoteen 1945 saakka. Oli aikoja, jolloin nyttemmin taistelussamme kaatuneen kollegani Karl Holzin[15] toimittamat Stürmer-erikoisnumerot levisivät maailmalle jopa neljän miljoonan kappaleen painoksina. Der Stürmer oli löytänyt tiensä Saksan kansan sydämeen tavalla, jota mikään muu sen kaltainen lehti ei ollut koskaan saavuttanut. Kansasta itsestään oli tullut yhteistyökumppani toimittamalla materiaalia ja kannustamalla jatkuvasti tämän taistelulehden jakelua. Yhtäkkiä Saksan kaupunkien kadunkulmissa seisoi miehiä ja naisia tarjoamassa ohi kulkeville Der Stürmeriä. Paljot heistä joutuivat terroristien sylkemiksi ja monet hakattiin raajarikkoisiksi. Kaksi heistä kuoli vammoihinsa.

Kun ensimmäisen Stürmer-numeron oli määrä ilmestyä, sanomalehtikioskien naiset kieltäytyivät ottamasta taistelulehteäni terrorin pelossa myyntiin. Silloin eräs nuori tyttö keksi ratkaisun. Hän kiersi kahvilasta kahvilaan, ja – ehkäpä juuri tytön itsensä vuoksi – lehti myi kuin kuumille kiville. Koska myynti oli tapahtunut ilman kaupallista lupaa, poliisi etsi pienen rohkean myyjän ja määräsi hänelle pienen sakon. Der Stürmer oli kuitenkin tullut julkisuuteen vaalean sinisilmäisen tytön ansiosta. Jatkossa juutalaisista itsestäänkin tuli propagandisteja: he ostivat joukoittain

[15] Karl Holz (1895-20.04.1945), SA-Gruppenführer ja Frankenin gauleiter.

sellaisia Der Stürmerin numeroita, jotka olivat heidän kannaltaan erityisen epämiellyttäviä.

Ennen kuin Der Stürmer oli kehittynyt sellaiseksi kuin siitä lopulta tuli, oli vielä monia muita painavia huolenaiheita. Eräässä vaiheessa velat kirjapainolle olivat kasvaneet 17.000 markkaan. Yritys oli romahduksen partaalla. Apu tuli tapahtumasta, jota kansan keskuudessa kutsuttaisiin ihmeeksi. Nimettömässä, naisen käsialalla kirjoitetussa postikortissa minua pyydettiin tulemaan tiettyyn aikaan iltapäivällä eläintarhan portille. Uteliaisuuteni sai minut noudattamaan salaperäistä pyyntöä. Tyttö, jolla oli kaksi pitkää vaaleaa lettiä, tuli luokseni ja ojensi minulle paksun kirjekuoren. Kun kysyin hänen nimeään ja sitä, mistä hän tuli ja minne oli menossa, hän vastasi minulle vain ystävällisesti hymyillen. Kun avasin kirjeen toimituksessa — se oli pieni huone painotalossa — edessäni pöydällä oli kaksikymmentä tuhannen markan seteliä. Der Stürmer oli jälleen kerran selvinnyt ongelmistaan. Vallanoton jälkeen esitin toistuvasti julkisissa kokouksissa, että ystävällinen lahjoittaja ilmoittautuisi, jotta voisin ehkä itse auttaa tai ilahduttaa häntä. Tuota tuntemattomaksi jäänyttä auttajaa ja pientä sanansaattajaa muistetaan kiitollisella sydämellisyydellä Mondorfin internoitujen talossa.

Vuonna 1935 silloinen kustantajani W. H. kuoli Nürnbergin sairaalassa. En ollut tehnyt hänen kanssaan kirjallista sopimusta, ja kun hän kuoli, hänen leskensä ilmoitti Der Stürmerin olevan hänen omaisuuttaan. Jotta minun ei olisi tarvinnut käydä oikeutta eikä taistelulehden julkaiseminen olisi vaarantunut, ostin omaisuuteni takaisin 45.000 markalla. Eräs nürnbergiläinen liikemies antoi minulle rahat velkakirjaa vastaan.

Der Stürmerillä oli vaikutusta myös kaukana Saksan ulkopuolella, ja on merkittävää, että taistelulehteni löysi siellä myös jäljittelijöitä sekä sisällön että muodon ja tyylin osalta juuri sillä tavalla, jolla Der Stürmer itseään esitteli. Stürmer-viikkolehtiä julkaistiin piankin Tanskassa, Pohjois-Amerikassa, Etelä-Amerikassa, Etelä-Afrikassa, Intiassa, Japanissa ja Mantšukuossa.

Kun puhumme Der Stürmeristä, meidän on muistettava myös se mies, joka lahjakkaalla lyijykynällään osoittautui arvokkaaksi taistelutoveriksi. Der Stürmeriä oli mahdotonta kuvitella ilman "Fipsiä[16]". Hänen elämänsä oli yhtä epätavallinen kuin hetki, joka johti hänet Der Stürmeriin. Nürnbergiläisen tehdastyöläisen poika liittyi ensimmäisessä maailmansodassa 16-vuotiaana vapaaehtoisena laivastoon. "Punaisena" merimiehenä hänet vedettiin mukaan sodan lopun vallankumoukseen. Sen jälkeen hän päätyi seikkailuillaan Triesteen. Ansaittuaan tarvitsemansa rahat sikäläisessä panimossa hän matkusti Argentiinaan, jossa valvoi laajoilla mailla intiaaneja, joiden oli huolehdittava omistajan, Buenos Airesissa asuvan rikkaan juutalaisen, karjalaumoista. Tämän vieraan maan suuressa yksinäisyydessä hän harjoitteli piirtämistä lyijykynällä. Sitten hän matkusti suurkaupunkiin ja ansaitsi ensimmäiset penninsä synnynnäisenä taiteilijana piirtämällä paikallislehtiin pilakuvia. Kaipuu ajoi hänet sitten vaimonsa ja kahden lapsensa kanssa takaisin Saksaan. Sosiaalidemokraattinen sanomalehti Fränkische Tagespost oli tilannut häneltä pilakuvan minusta oikeudenkäynnin aikana, jossa olin syytettynä. Mutta kun hän sai ensimmäistä kertaa nähdä omin silmin ja kuulla omin korvin sitä miestä,

[16] Philipp Rupprecht (1900-1975), pilapiirtäjä.

jota hänen punaiset työnantajansa vihasivat, hän antoi oikeudenkäyntiavustajan välityksellä piirroksensa minulle. Siinä vastapuoleni, demokraattinen pormestari, oli kuvattu riippuvapäisenä luurankona. Hänen edessään seisova juutalainen oikeusneuvos Süßheim katsoi häntä säälien ja sanoi: "Häpäisty luita myöten". Der Stürmerin numero, jossa tämä piirros julkaistiin, takavarikoitiin, jonka vuoksi seuraava painos kasvoi moninkertaiseksi. Siitä lähtien "Fips" piirsi Der Stürmeriin kevääseen 1945 asti. En tiedä, pidätettiinkö hänetkin "sotarikollisena".

Minulla ei ole koskaan ollut mitään sellaista toivomusta, että niin sanotun "älymystön" edustajat ymmärtäisivät ja arvostaisivat työtäni Der Stürmerissä ja kehuisivat minua julkisissa puheissaan. Halusin valistustyössäni puhutella työtätekevien ihmisten joukkoja, innostaa heitä ja voittaa heidän sydämensä. Arkipäivän ihminen on ajattelultaan yksinkertainen ja tunteiltaan suuri. Hän haluaa, että hänelle puhutaan niin kuin hän itse puhuu ja haluaisi puhua: avoimesti, rehellisesti, ilman salakavaluutta! Olin opettanut työtoverini Der Stürmerissä ja puolueessa puhumaan ja kirjoittamaan tällä tavalla. Yksi parhaista avustajistani oli Ernst Hiemer[17], joka on nyt myös samoin saanut kunnian tulla vangituksi.

Missä on valoa, siellä on myös varjoja, ja missä veistetään, siellä myös lastut lentävät. Olisi ollut luonnotonta, jos Der Stürmer ei olisi tehnyt myös virheitä. Vain ne ihmiset, jotka ovat itse vailla sisäistä elämää ja jotka olisivat olleet kykenemättömiä tekemään 25 vuotta työtä Der Stürmerissä,

---

[17] Ernst Ludwig Hiemer (1900-1974). Mm. seuraavien kirjojen tekijä: Der Giftpilz (ilmestynyt suomeksi v. 2025 nimellä Myrkkysieni), Der Pudelmopsdackelpinscher und andere besinnliche Erzählungen sekä Der Jude im Sprichwort der Völker.

takertuvat pikkumaisesti yhteen tai toiseen virheeseen ja nauttivat suuren kokonaisuuden huomiotta jättämisestä. Nämä arvostelijat eivät edes huomaa, miten he siten todistavat omaa pikkumaisuuttaan ja kurjuuttaan.

Suurin tunnustus työlleni on tullut vihollisen suusta. Vangitsemiseni jälkeen eräs juutalainen poliisi sanoi: "Olet sytyttänyt Der Stürmerilläsi koko maailman tuleen."

ADOLF HITLER PUHUU!

"Oletko kuullut Adolf Hitlerin puhuvan?" Minulta oli kysytty tätä yhä uudelleen jo jonkin aikaa. Ja kun tämä tapahtui jälleen kerran, minusta tuntui kuin kohtalo olisi taas kutsunut minua.

Oli talvipäivä vuonna 1922, ja istuin jälleen julkisessa kokouksessa tuntemattomana tuntemattomien joukossa. Istuin joukkokokouksessa Bürgerbräu-salissa Rosenheimerstraßella Münchenissä. Valtava odotuksen jännitys leijui mahtavan kokoussalin yllä.

Yhtäkkiä ulkoa kuului huuto: "Hitler tulee!" Kuin salaperäisen voiman vaikutuksesta tuhannet miehet ja naiset nousivat tuoleiltaan, ojensivat oikean kätensä ikään kuin siunaukseksi ja kuin alkukantaisen voiman ilmaisuna huuto "Heil Hitler" jyrisi yhä uudelleen ja uudelleen lähestyvää miestä kohti. Hänen saattajansa raivasivat suurella vaivalla hänelle tietä tungeksivan väkijoukon läpi.

Kun hän seisoi nyt puhujakorokkeella ja iloinen hymy kasvoillaan katsoi alaspäin raivoisaan innostukseen, tunsin, että tässä Adolf Hitlerissä täytyi olla jotain erityistä! Innostuksen myrskyn oli korvannut ihmeellinen, odottava hiljaisuus.

Nyt hän puhui. Aluksi hitaasti ja tuskin korostetusti, mutta sitten yhä nopeammin, kunnes hänen äänensä kasvoi suureksi voimaksi. Hänen sanomansa ilmaisi syvällisiä

tietoja niistä syistä, jotka olivat syösseet saksalaiset onnettomuuteen, ja se oli osoitus syvästä uskosta Jumalaan, joka saksalaisen hengen ja sydämen voimin murskaisi orjuuden kahleet sitten, kun aika on tullut. Yli kolme tuntia kestäneessä puheessa hänen suustaan tuli valtava ajatusten rikkaus, joka oli puettu lahjakkaan kielen kauneuteen.

Kaikki tunsivat sen: tämä mies puhui jumalallisesta kutsumuksesta, hän puhui taivaan lähettiläänä hetkellä, jolloin helvetti oli avautumassa nielemään kaiken.

Ja kaikki olivat ymmärtäneet häntä sekä järjellään että sydämellään, niin miehet kuin naisetkin. Hän oli puhunut kaikkien puolesta, koko Saksan kansan puolesta. Oli viimeinen tunti ennen keskiyötä, kun hänen puheensa päättyi juhlalliseen kehotukseen: "Henkisen ja ruumiillisen työn tekijät! Yhdistäkää kätenne muodostaaksenne saksalaisten sydänten ja tekojen kansankokonaisuuden!"

"Me kokoonnumme rukoilemaan oikeudenmukaisen Jumalan edessä!" Koskaan ennen en ollut kuullut tätä laulua laulettavan niin hartaasti ja niin täynnä uskoa ja toivoa, eikä Deutschlandlied ollut koskaan ennen liikuttanut minua niin syvästi kuin tuossa joukkokokouksessa, jossa ensimmäisen kerran näin ja kuulin Adolf Hitlerin puhuvan. Tunsin sen: sillä hetkellä kohtalo oli kutsunut minua toisen kerran! Kiirehdin hurraavan väkijoukon läpi puhujakorokkeelle ja seisoin nyt hänen edessään: "Herra Hitler! Nimeni on Julius Streicher! Tällä hetkellä tiedän sen: voin olla vain apuri, mutta te olette Johtaja! Luovutan täten teille Frankenissa perustamani kansanliikkeen". Hän katsoi minua kysyvästi sinisten silmiensä syvyydestä. Se hetki kesti pitkään. Mutta sitten hän tarttui käsiini erittäin lämpimästi: "Streicher, minä kiitän *Sinua*!"

Näin kohtalo oli kutsunut minua toisen kerran. Tällä kertaa se oli elämäni suurin kutsu.

Nürnbergiläiset ovat itsepäistä väkeä, ja niinpä he olivat olleet baijerilaisia vain siksi, että heistä oli tehty sellaisia valkosinisillä rajapylväillä. Koska he katsoivat, että kukaan ihminen ei ole täydellinen, he eivät uskoneet myöskään paavin erehtymättömyyteen. Martti Luther sai heidän keskuudessaan erityisen ystävällisen vastaanoton, ja kun oli aika tehdä päätös, he eivät asettuneet katolilaisten Habsburgien vaan protestanttisen ruotsalaisen Kustaa Aadolfin puolelle.

He eivät salanneet tunteitaan silloinkaan, kun Napoleon Bonaparte kahlitsi Saksan ja hänen kuvernöörinsä sortivat kansaa. Juuri silloin nürnbergiläinen kirjakauppias Friedrich Palm julkaisi kirjoituksensa Deutschland in seiner tiefen Erniedrigung (Saksa syvässä nöyryytyksessään) ja joutui sitten kärsimään marttyyrikuoleman vakaumuksensa vuoksi Braunau am Innissä, jossa Adolf Hitler 85 vuotta myöhemmin syntyi.

Frankenilaiset olivat melkoisen hämmästyneitä, kun he saivat tietää, mitä Münchenissä oli tapahtunut. Jotkut sanoivat, että olin myynyt frankenilaiset jesuiitoille, ja toiset ihmettelivät, uskoinko todella, että syntyperäiseltä itävaltalaiselta voisi tulla hyvää. Mutta 150-prosenttiset nürnbergiläiset paheksuivat, että asian olisi pitänyt olla päinvastoin: nürnbergiläisten ei olisi pitänyt mennä Müncheniin, vaan müncheniläisten olisi pitänyt tulla Nürnbergiin.

Näin asenteet Hitlerin ensimmäisen julkisen kokouksen vastaanottamiseen Nürnbergissä eivät olleet ylitsevuotavan innostuneita. Epäluottamus "naamioitunutta jesuiittaa"

Adolf Hitleriä kohtaan, joka sai ohjeensa suoraan Vatikaanista, väistyi kuitenkin pian, kun ihmiset vakuuttuivat siitä, että tässä ei puhunut "itävaltalainen", "vatikaanilainen" tai "suurkapitalismin ylläpitämä provokaattori", vaan kansanmies, jolla oli sydän oikealla paikalla ja joka tiesi varmasti, mitä halusi. Siten Adolf Hitlerin ensimmäinen esiintyminen Nürnbergissä oli suuri menestys — München ja Nürnberg olivat yhdistäneet sydämensä, silta Pohjois-Saksaan oli rakennettu!

Kaikkialla Saksassa alkoi nyt herääminen. Henkisen ja ruumiillisen työn tekijöistä tuli saarnamiehiä, miehistä, jotka eivät koskaan elämässään olleet ajatelleetkaan uskaltavansa puhua julkisesti. Adolf Hitlerin nimestä säteili ihmeellinen voima, niin että jopa niistä, jotka eivät olleet koskaan nähneet häntä, tuli hänen seuraajiaan. Se on sydänten liike, joka tarttuu kaikkiin ja tekee myös naisista uskollisia, rohkaisevia avustajia. Nuoriso puolestaan liittyy ruskeaan rintamaan ja säteilee nauravin silmin sitä onnea, joka on alkanut Saksan kansassa kehittyä.

Saksassa vallitsi tuolloin hirvittävä, painostava ilmapiiri. Ulkoapäin painosti armoton vihollinen, joka oli muka solminut Saksan kanssa vuonna 1919 "rauhan", ja silvotun valtakunnan sisällä raivosi paholainen. "Juudaan käsi" oli tehnyt saksalaisista koron orjia. Heidän työnsä pelloilla ja tehtaissa oli enää maksujen keräämistä voittajille ja orjuuttajille. Ja kuinka mielellään Saksan kansa olisi tehnyt taas työtä, jos siihen vain olisi ollut mahdollisuus. Koneet olivat pysähdyksissä, koska raaka-aineita ei ollut, ja siellä, missä niitä oli saatavilla, ei saanut tehdä työtä, koska joukkolakkojen johtajat halusivat niin. Ulkopuolelta saarto häiritsi tavarantoimituksia, eikä Saksan peltojen sato riittänyt koko kansalle. Vauvat kurkottivat turhaan äitinsä

rintaa, joka oli tyhjä. Sadat tuhannet miehet, naiset ja lapset kuolivat aliravitsemukseen, he kuolivat nälkään. Dollari oli nostettu kuninkaaksi. Saksan markka romahti, se putosi päivästä toiseen. "Proletaareista" oli tullut miljonäärejä yhdessä yössä, ja lopulta se, minkä eilen saattoi ostaa miljoonalla, maksaa tänään miljardin ja huomenna jo biljoonan. Paholainen oli pannut narrinhatun päähänsä. Ja sorretut, vainotut eivät tunnistaneet tätä paholaista.

Peseytymätön, piinattu ihmismassa vyöryi synkin kasvoin ja riekaleisissa vaatteissaan kaduilla etsimässä piinaajaansa, mutta ei löytänyt häntä. Saksan yllä riehui valtava ukkosmyrsky. Yksi sanoi sen toiselle ja kaikki toistivat sen: "Näin ei voi enää jatkua, jotain on tultava ja pian, mieluummin kauhea loppu kuin loputon kauhu". Mutta ne, jotka olivat alkaneet taas uskoa, katsoivat toiveikkaina Müncheniin ja kysyivät huolestuneina: "Onko jo aika, uskaltaako hän tehdä sen, mikä on uskallettava ennemmin tai myöhemmin tehdä?"

HITLERIN PELASTUSYRITYS

Oli harmaa, kylmä ja sumuinen päivä, kun matkustin ystäväni autossa Müncheniin ollakseni paikalla. Oli 8. marraskuuta 1923. Adolf Hitler oli juuri ampunut varoituslaukauksen Bürgerbräukellerin salissa, johon porvarillinen maailma oli kokoontunut kuuntelemaan valtionkomissaari von Kahrin[18] puhetta suuren poliisijoukon suojeluksessa. Esteettömästi Hitler käveli kuolemanpelosta jäykkien ihmisten joukossa ja julisti selkeillä, syvällä vakavuudella ja päättäväisyydellä lausutuilla sanoilla "kansallisen vallankumouksen" alkavan.

Kokousväki koki helpotuksen, kun von Kahr puristi Adolf Hitlerin kättä ja vakuutti hänelle apuaan. Hänen poliisiministerinsä teki samoin. Kansa hajaantui marraskuun yöhön. Herra von Kahr istui kuitenkin pitkään viereisen huoneen pöydässä kenraali Ludendorffin ja Adolf Hitlerin kanssa, ja kun hän kunniasanansa annettuaan ja hyvästeltyään nousi autoonsa, se tuntui minusta kuin puukoniskulta sydämeeni: "Hitler! Näittekö sen katseen hänen tummissa silmissään? Hän on valanrikkoja, hän on petturi!"

Olimme lähteneet omille teillemme, ja kun keskiyön tunteina astuin uudelleen huoneeseen, jossa maailmansodan kenraali

---

[18] Gustav Ritter von Kahr (1862-1934), lakimies ja poliitikko. Ansaitsemansa palkan tämä petturi sai vasta 30.6.1934.

ja korpraali neuvottelivat, näin huolen heidän kasvoillaan. Ja sitten viestejä tuli tiheään ja nopeasti. Kun Hitler palasi tiedusteluretkeltään kaupungille toisella tunnilla keskiyön jälkeen, se oli jo varmaa: Kunniasana oli rikottu, suunniteltu teko paljastettu! Poliisiasemille ja kasarmeihin lähetettiin käskyt, jotka herra Kahr oli allekirjoittanut.

Noin kolmannen tunnin aikaan keskiyön jälkeen pidin puheen sotakoulun kadeteille, jotka olivat komentajansa Robert Wagnerin[19] johdolla valmiina saapuvaan "kansalliseen vallankumoukseen". Heidän kasvoillaan oli nuorekasta innostusta, kun lopetin puheeni. Adolf Hitler oli kuunnellut parvekkeelta, ja kun hänen katseensa kohtasi minut, sydämeni täytti syvä kipu.

Kun 9. marraskuuta 1923 ensimmäinen, vielä sumuinen aamun valo tuli Bürgerbräukellerin ikkunoista sisään, ehdotin Hitlerille, että yritettäisiin vielä yllyttää kansanjoukkoja. Hän saneli koneelle käskyn, jossa antoi minulle vastuun jatkossa tehtävästä propagandasta. SA:n jäsenten hyväntuulinen autosaattue ajoi kaupunkiin. Aukiolla marksilaisen sanomalehden Münchener Postin edessä pidin ensimmäisen puheeni: "Kansallinen vallankumous leviää vauhdilla koko maassa. Nyt ei ole enää puolueita, on vain saksalaisia. Henkisen ja ruumiillisen työn tekijät! Ojentakaa toisillenne kätenne! Katkaiskaa orjuuden kahleet, joihin juutalaisten maailmankapitalismi ja heidän apulaistensa ovat meidät kytkeneet! Herää, Saksa!"

Tapahtui odottamatonta: tuhannet punaisella torilla seisoneet lauloivat Deutschlandliediä kanssamme.

---

[19] Robert Heinrich Wagner (1895-1946), myöhempi Badenin gauleiter. Sodan jälkeen voittajat murhasivat hänet.

Työläiset ryntäsivät paikalle rakennusmailtaan, virkamiehet toimistoistaan, ja ne, jotka olivat sattuneet kulkemaan ohi, eivät enää halunneet poistua paikalta, koska he kaikki halusivat saada tietää, halusivat kuulla. Oli innostava tunne kokea, kuinka kansa valmistautui seisomaan niiden rinnalla, jotka halusivat antaa kuoliniskun häpeälle ja kurjuudelle.

Kello oli 12 keskipäivällä, kun lopetin puheeni laajalla kentällä Feldherrnhallin edustalla kymmenien tuhansien hurraavien ihmisten ympäröimänä. Auringonsäde oli juuri murtautunut synkän pilviseinämän läpi ja sai Theatinerkirchen yli lentävän punaruskean kyyhkyn vielä punaisemmaksi. Kuin ennalta aavistaen sanoin: "Katsokaa tuota kyyhkystä tuolla ylhäällä! Aivan kuin sen verenpunainen höyhenpeite enteilisi tulevan hetken vakavuutta".

Tuntia myöhemmin hakaristilippu, joka oli ollut vieressäni puheeni aikana, lepäsi maassa niiden veressä, jotka olivat sitä kantaneet. Siitä tuli liikkeen "verilippu".

Kun nyt kiirehdimme kohti Bürgerbräukelleriä, tuhannet, joiden oli määrä aloittaa marssi kaupunkiin, odottivat jo valmiina. Siirryin taaksepäin neljänteen riviin. Kun lähestyimme Ludwigsbrückeä, kiirehdin kulkueen kärkeen. Poliisimiehet, jotka olivat nostaneet kivääreinsä puolustautuakseen, olivat voimattomia. Pysyttelin edelleen kulkueen kärjessä. Takanani oli verilippu ja sen jälkeen ensimmäisessä rivissä olivat Erich Ludendorff ja Adolf Hitler. Marssimme lähes juhlallisessa ilmapiirissä.

Ihmiset seisoivat tiiviinä muurina kadun molemmin puolin. Miehiä vakavin, kysyvin kasvoin, naisia vauvat sylissään. Monet olivat nostaneet oikean kätensä tervehdykseksi. Saattoi nähdä ilon kyyneleitä ja myös kyyneleitä, jotka

johtuivat aavistuksesta, että jossain kuolema odotti jotakuta meistä. Mutta lähimpänä meitä olleet pojat ja tytöt huusivat kaikin voimin: "Heil Hitler!", "Heil Ludendorff!" ja "Herää, Saksa!"

Jotkut kansalaiset katselivat ikkunoista alas täysin ilman minkäänlaisia tunteita. Heille tämä kulkue oli tapahtuma, jonka he panivat merkille uteliaisuudesta palatakseen sitten päivittäisiin askareisiinsa. Monista ikkunoista roikkui hakaristien koristamia lippuja valkoisine ympyröineen ja punaisella taustalla — Hitler-lippuja!

Kun kulkue oli kääntynyt Max-Josephs-Platzille ja marssinut edelleen Ludwigstraßea kohti, kaikki tiesivät, että nyt oli aika ryhdistäytyä: Residenziltä Feldherrnhallelle seisoi harmaa muuri poliisisotilaita, aseet ampumavalmiina, estämässä ulospääsyn Ludwigstraßelle! Näimme vaaran ja tiesimme, ettei paluuta enää ollut. Salaperäinen voima veti meitä puoleensa valtavan magneetin tapaan, ja sisäinen ääni käski: Eteenpäin! Eteenpäin!

Olin hypännyt kohti ihmismuuria revolveri kädessäni: "Älkää ampuko! Takanamme ovat Ludendorff ja Hitler!" Mutta silloin kaksi ensimmäistä sarjaa pyyhkäisivät jo rätisten katua. Kuusitoista kuollutta makasi jalkakäytävällä. "Ikuisen vartion" kuolleet! Hakaristilippu, joka oli liikkunut heidän edellään, oli pyhitetty heidän verellään.

Kiväärit vaikenivat, ja kun viimeinen "murhaajat"-huuto oli vaimentunut, kadulle laskeutui kauhea hiljaisuus.

Adolf Hitler istui autossaan suorana ja piteli oikealla kädellään loukkaantuneesta vasemmasta kädestään, ja hänen vieressään makasi paareilla verinen lapsi. Hitler poistui aukiolta, jonka verestä oli vielä eräänä päivänä nouseva Feldherrnhallelle muistotaulu kirjoituksineen: "Ja

te olette kuitenkin voittaneet!".

Saman päivän yöllä poliisin etsivät pidättivät minut Nürnbergiin matkalla olleessa junassa ja lukitsivat minut keskiaikaiseen tyrmään. Nürnbergin asema-aukiolle oli kokoontunut tuhansia ihmisiä, ja kun nousin vankienkuljetusautoon, huudot "Streicher Heil!" ja "Heil Streicher!" eivät olleet loppua.

Kun kävelin vankisellissäni edestakaisin niinä pitkinä tunteina, jolloin en voinut levätä, huomasin pimeässä nurkassa punaisella kirjoitetut sanat: "Pidä aurinko sydämessä, vaikka myrskyää ja pyryttää!"[20] Miten olisinkin halunnut puristaa tuon rohkaisun antajan kättä. Vanha uhmakkuus ja hymyilevä kärsivällisyys olivat palanneet minuun. Ja kun sitten naapurisellien äänten lisäksi yksinäisyyteeni kajahti jostain naisen laulamana laulu Wo die Alpenrosen glühen (Missä alppiruusut hehkuvat), olisin niin mielelläni antanut tälle laulajalle ne punaiset ruusut, jotka uskollinen rakkauteni oli toimittanut minulle vankilan vartijan kylmän käden välityksellä.

"Olette vapaa! Minulla on käsky kertoa teille, että teidän on välittömästi, kohua herättämättä palattava kotiinne!" Olin jo mielessäni nähnyt itseni "maanpetturina", jota odotti pitkä vankilatuomio, ja nyt tämä yllätys! Kuin pitkään vapaudesta vieroitettu lintu, yritin ensin tulla järkiini. Mutta sitten kiirehdin ylös kiviportaita, ulos marraskuun 10. päivän yöhön 1923. Yhtäkkiä kuului huuto: "Heil Streicher!" Vain muutaman hetken kuluttua seisoin iloisesti rupattelevien miesten ja naisten keskellä. Ja heti seuraavana hetkenä seisoin surullisenkuuluisan Beckengartenin kokoussalin

---

[20] Saksaksi Hab Sonne im Herzen, ob's stürmt oder schneit. Runosta Hab Sonne im Herzen, kirjoittanut Cäsar Flaischlen (1864-1920).

pöydällä. "Hitler elää! Veri ei ole valunut turhaan!" Sitten kiiruhdin kotiin lasteni ja heidän äitinsä luo.

Kun olin juuri istumassa lounaalla, puhelin soi: "Kadut ovat täynnä ihmisiä, he huutavat koko ajan nimeäsi!" En voinut enää hillitä itseäni, hyppäsin autoon ja ajoin kaupunkiin, ohi julisteiden, jotka ilmoittivat, että poikkeustila oli julistettu. Ja puhuin autosta Königstraßea pitkin työntyvälle väkijoukolle. Olisi tarvittu vain yksi sana lisää, niin myrsky olisi puhjennut. Se oli marraskuun 11. päivä vuonna 1923.

LANDSBERGISSÄ

Pakenin kaupungista. Kun tapasin jälleen kerran samanhenkisiä ihmisiä salaisen neuvonpidon merkeissä, minut petettiin, pidätettiin ja vietiin Landsbergiin. Siellä minun sellitovereinani olivat puoluetoveri Amann[21], majuri Hühnlein[22] ja monet muut.

Koska olin huutanut "Heil Hitler!" sen sellin oven kurkistusaukkoon, jossa Adolf Hitler oli vankeutensa alkuaikoina, minua rangaistiin kieltämällä minulta kävelyt vankilan pihalla. Vankilanjohtaja ei voinut ymmärtää, miten koulutettu ihminen saattoi syyllistyä tällaiseen kurittomuuteen.

Münchenin hallitus kehotti Landsbergin vankilalääkäriä julistamaan Adolf Hitlerin mielisairaaksi. Lääkäri kieltäytyi, hänet lähetettiin eläkkeelle ja hän kuoli kunniallisena miehenä. Hitler muisteli usein tätä vankilalääkäriä ja puhui hänestä erittäin kunnioittavasti. Vankilassa Adolf Hitler kirjoitti suuren tunnustuksensa, teoksen Taisteluni.

---

[21] Max Amann (1891-1957), kustantaja ja SS-Obergruppenführer (1941). Sodan jälkeen voittajat tuomitsivat hänet kuritushuoneeseen kymmeneksi vuodeksi, ryöstivät hänen omaisuutensa ja kielsivät hänen eläkeoikeutensa.

[22] Adolf Hühnlein (1881-1942), upseeri, myöhempi NSKK:n eli kansallissosialististen moottoroitujen yksiköiden johtaja.

ELÄMÄN TUHOAMINEN JA KUNNIAN LOUKKAAMINEN

Puolue oli lakkautettu 9. marraskuuta ja sen julkinen jäsenhankinta oli kielletty. Niinpä oli iloinen yllätys, kun keväällä 1924 valintani Baijerin osavaltion parlamentin jäseneksi antoi minulle mahdollisuuden tuoda kansallissosialistiset vakaumukseni julki parlamentin puhujakorokkeelta parlamentaarisen koskemattomuuden suojassa. Tunsin itseni kuin hauki lammessa, jossa oli rasvaisia karppeja.

Sosiaalidemokraattisten kansanedustajien joukossa oli eräs rodullisesti erityisen hyvännäköinen, jolla oli rohkeutta hyökätä kimppuuni, kun olin poistumassa parlamenttirakennuksesta. Kun hän jäi työttömäksi kansallissosialistien vallanoton jälkeen vuonna 1933, pidin siitä huolen, että hän sai takaisin tehtävänsä Nürnbergin matkailupäällikkönä.

Juutalainen Alberti-Sittenfeld kirjoitti Gesellschaft-lehdessä vuonna 1883:

"Jokaiselta, joka uskaltaa ryhtyä taisteluun juutalaisia vastaan, riistetään toimeentulo, ja häntä vastaan taistellaan eläimellisellä raakuudella ja alhaisimmilla keinoilla, kunnes hänen hermonsa pettävät ja hän luopuu taistelusta."

Sain pian tietää, että hän oli puhunut totta. Baijerin parlamentissa minua vastaan koottiin kaikkia puolueita ja

uskonnollisia suuntia edustanut enemmistö. Se kumosi koskemattomuuteni, jotta hallitus voisi rangaista minua virasta erottamisella. Sitten kurinpitotuomioistuin, joka oli itsekin painostuksen alaisena, tuomitsi minut erotettavaksi opettajan virastani. Tuomion perustelujen väitettiin olleen hyvin vakuuttavia.

Syyttäjä syytti minua kerta toisensa jälkeen "jumalanpilkasta ja uskonnollisista rikoksista". Juutalaiset olivat onnistuneet saamaan kristillisten tunnustusten suojan, ja niinpä taisteluni juutalaista *rotua* vastaan tulkittiin ja rangaistiin uskonnollisena rikoksena. Minulle määrättiin ensin sakkoja ja sitten vankeusrangaistuksia.

Joistakin tuomareista saattoi nähdä, kuinka pahoillaan he olivat, kun he olivat pakotetut tuomitsemaan minut näiden pykälien perusteella. Monissa tuomioissa tunnustettiin poliittisen taisteluni vilpittömyys.

Yhdessä suurimmista oikeudenkäynneistä, jotka jouduin käymään läpi, vastapuolenani oli tuolloin hyvin merkittävä ja demokratian aikana kunnioitettu henkilö. Münchenin mallin mukaisesti vastustajani oli esittänyt syyttäjälle käsin kirjoitetun kirjeen, jossa hän vaati, että minut julistettaisiin mielisairaaksi virallisella lääketieteellisellä päätöksellä. Erään pikkuvirkamiehen ansiosta sain ajoissa tietää tästä pirullisesta suunnitelmasta. Tiedotin yleisöä lentolehtisillä ja se esti näin viholliseni aikeet. Silti esitin syyttäjälle, joka oli leimannut minut tuossa oikeudenkäynnissä "yleiselle turvallisuudelle vaaralliseksi" ja näin pyrkinyt käyttämään kuuluisaa pykälää 52, vallanoton jälkeen ylennystä Bambergin tuomioistuimen presidentiksi.

Kun kultamarkan luominen oli lopettanut inflaation, juutalaisten leirissä uskottiin, että taloudellinen ahdinko,

joissa olin, murtaisi minut. Välittäjien kautta, joille oli luvattu suuria summia, minulle tarjottiin useita satoja tuhansia kultamarkkoja ja huvilaa Sveitsissä, jos luopuisin taistelustani. Olin iloinen nähdessäni, että taisteluani arvostettiin niin korkealle heti alusta alkaen.

Kun lahjontayritykset eivät onnistuneet, otettiin käyttöön kunnianloukkaus. Lahjuksen saanut työtön mies todisti oikeudenkäynnissä, että olin ollut intiimissä suhteessa hänen eronneen vaimonsa kanssa. Nainen pystyi kuitenkin todistamaan, että hän tapasi minut ensimmäistä kertaa vasta oikeussalissa. Loukkaaja sai tuomion.

Kun olin jälleen kerran vankilassa, asianajajani antoi minulle lentolehtisen, jota oli levitetty ympäri kaupunkia ja jossa väitettiin, että olin raiskannut erään ranskalaisen opettajan ensimmäisen maailmansodan aikana ja että uutisen levittäjä oli nähnyt tapauksen itse. Loukkausoikeudenkäynnissä lehtisen kirjoittaja vahvisti väitteensä valalla. Hän oli luultavasti luottanut siihen, että niin pitkän ajan kuluttua ranskalaisnaista, jonka olin väitetysti raiskannut, ei enää onnistuisi löytää ja saada todistamaan. Syyttäjä suostui pyyntööni aloittaa rikosoikeudellinen menettely väärästä valasta. Ranskalaisnainen, joka oli jo melko iäkäs, todisti kuulustetuissa, ettei ollut koskaan elämässään minua nähnyt eikä minun kanssani puhunut. Loukkaaja tuomittiin. Kumppaniensa pettämänä tämä väärän valan antanut loukkaaja tunnusti, että oli saanut Juudaan palkaksi 30 markkaa! Aivan kuin Juudas Iskariotille aikoinaan maksetut 20 hopearahaa! Sanomalehdet, jotka olivat julkaisseet uutisia syytöksistä suurin otsikoin ympäri Saksaa, eivät maininneet rikollisen tuomiosta mitään. Tästä käytöksestä kävi hyvin ilmi, kenen etua nämä sanomalehdet palvelivat.

Oli muitakin tapoja yrittää hermostuttaa minua. Eräs juutalaisyhteisön edustaja oli paljastanut Nürnbergin poliisiviranomaisten oletetulle luottomiehelle, että minua oli turhaan yritetty Saksan puhekokousmatkoillani houkutella tietyn Estherin verkkoon.

Oli kymmeniä lehtisiä, joissa minua syytettiin toistuvasti laittomasta rakkaudesta. Lopuksi minut yritettiin leimata jopa "lasten hyväksikäyttäjäksi" ja "homoseksuaaliksi".

Mustamaalauskampanjat olivat luultavasti raskainta, mitä 25-vuotisen valistustoimintani aikana jouduin sietämään. Vastustajilleni oli suuri yllätys, että hermoni eivät pettäneet ja että kannustin työtovereitani jatkuvasti: "Taistelu jatkuu!"

Nyt oli aika ottaa käyttöön viimeinen keino: murha! Armelias Kaitselmus antoi minun selvitä hengissä myös tällaisista tuhoamisyrityksistä, olipa kyse sitten siitä, että minut yritettiin heittää ulos junasta kokousmatkalla miehitetyllä alueella vuonna 1921, tappaa kokoussali- tai katutappeluissa tai hetkestä, jolloin astuin myöhään yöllä sen kerrostalon ulko-ovesta, jonka neljännessä kerroksessa asuin. Kaikki minua kohti ammutut luodit menivät ohi.

Minua vastaan suunnatuissa mustamaalauskampanjoilla oli kuitenkin myös hyvä puolensa — se oli propagandaa, joka täytti kokoussalini jopa siellä, missä sitä ei olisi voinut odottaakaan, ja toi minulle kuulijoiksi niitäkin ihmisiä, jotka ainoastaan uteliaisuus saattoi repiä passiivisuudesta irti.

TAISTELU JATKUU

Tuomarit olivat syvästi liikuttuneita, kun Adolf Hitler pyysi heitä vapauttamaan hänen syytetyt kumppaninsa ja että hän yksin ottaisi täyden vastuun kaikesta tapahtuneesta. Yhdeksän kuukauden kuluttua hänkin pääsi Landsbergin vankilasta "ehdonalaiseen".

Münchenissä Hitlerin oli edelleen kiellettyä puhua, joten hän tuli Nürnbergiin. Hänet otettiin vastaan ja saatettiin pois kaupungista sanoin kuvaamattomalla riemulla. Hän oli syvästi liikuttunut, kun Deutscher Hof -hotellin eteen kokoontuneen kansan suosionosoitukset näyttivät jatkuvan loputtomiin ja Deutschlandlied soi yhä uudelleen.

Uudestaan ja uudestaan hän avasi ikkunansa ja tervehti ihmisiä kiittäen. Kun hän sitten puristi kättäni, hän sanoi: "On vain *yksi* Nürnberg."

Ranskalaisten maahan tunkeutuminen oli aiheuttanut syvää kuohuntaa koko Saksassa. Uutisia valkoisten ja mustien roskasotilaiden tekemistä epäinhimillisistä teoista kertyi päivä päivältä. Saksan nuorison parhaimmat kiiruhtivat kärsimään joutuneelle alueelle, vapaaehtoiset ensimmäisen maailmansodan ajoilta ja ne, jotka eivät nuoruutensa vuoksi voineet tuolloin osallistua sotaan. Mutta Leo Schlageterin[23]

[23] Albert Leo Schlageter (1894-1923), saksalainen sankari ja kansallissosialistisen liikkeen veritodistaja, jonka ranskalaiset miehitysviranomaiset murhasivat vuonna 1923.

nimi nousi heidän kaikkien yläpuolelle. Hän kuoli sankarikuoleman Düsseldorfin läheisellä nummella ranskalaisten luodeista. Ranskalaisten roskaväkisotilaiden suojissa juutalaiset kommunistijohtajat järjestivät salaisessa yhteistyössä Berliinin marksilaisen hallitusväen kanssa kapinan valtakunnan miehittämätöntä osaa vastaan. Saksan Freikorps-joukot kukistivat sen.

Mutta myös miehittämättömässä Saksassa kapinan palo leimahti yhä uudelleen ja uudelleen. Joukkolakot seurasivat toisiaan. Työttömyys sai valtavat mittasuhteet. Työttömien määrä nousi kahdeksaan miljoonaan. Rakennukset, joissa he hakivat työttömyyskorvauksiaan, olivat ylikansoitettuja. Kiroukset ja sadattelut uhkasivat niitä, jotka halusivat auttaa mutta eivät voineet.

1880-luvulla Saksassa oli syntynyt paljon huomiota herättänyt antisemitistinen liike. Vahingoittaakseen sitä yleisön silmissä kolme juutalaista sytytti synagogan tuleen, ja tietty osa lehdistöstä syytti pyhätön häpäisystä pahoja juutalaisten vihaajia. Siinä se ampui kuitenkin omaan jalkaansa. Juutalaiset tunnistettiin tekijöiksi ja heidät tuomittiin ankariin rangaistuksiin.

Koska juutalaiset tiesivät, miten herkästi yleisö reagoi uskontoon kohdistuneisiin rikoksiin, keksittiin hautausmaiden häpäisyjä ja niistä raportoitiin taukoamatta. Tuskin kului viikkoakaan ilman, ettei olisi raportoitu hautakivien kaatamisista ja "hakaristiläisten"[24] epäilemisestä tekijöiksi. "Hakaristiläiset" olivat tuohon aikaan järjestelmän poliisin vapaata riistaa, ja innollaan palvella juutalaisia poliisi olisi varmasti pystynyt löytämään "natsijoukkoa", jos tällaisia ihmisiä olisi voitu osoittaa

[24] Hakenkreuzler.

tekijöiksi. Tässäkin tapauksessa oli helppo tunnistaa, kummalta puolelta "hautausmaan häpäisijöitä" olisi voitu etsiä ja löytää.

Vuoden 1933 jälkeen eräällä frankenilaisella paikkakunnalla sosiaalidemokraattinen työläinen ilmoittautui painavan omantunnon pakottamana eräälle puoluevirkailijalle ja ilmoitti, että punaisen sanomalehden kansallissosialistien syyksi panema "hautausmaan häpäisy" oli hänen itsensä juutalaisten toimeksiannosta tekemä. Tällaisia alhaisia keinoja käytettiin taisteluaikana halventamaan jatkuvasti kasvavaa kansallissosialistista liikettä herkän yleisön silmissä.

Joukkomarsseja kaduilla! Joukkomielenosoituksia julkisilla paikoilla! Täällä kapinan punainen lippu, siellä hakaristilippu! Täällä kommunisti, siellä kansallissosialisti. Juutalainen Kuhnin johtama joukko murhaa Horst Wesselin Berliinissä! Horst Wessel -laulu kaikuu taivaalle miljoonien toiveikkaiden saksalaisten suusta! Puolueiden määrä on noussut puoleensataan! Vaalit seuraavat toisiaan! Kaikki pysyy ennallaan!

Valtakunnan puoluepäivät vuonna 1927 Nürnbergissä. Vanhan keisarillisen loiston valtiopäivien kaupungista on tullut kansallissosialistien juhlapaikka. Omistautuneiden keskuudessa toivo kasvaa, mutta harhaanjohdettujen viha on rajaton. Saksalaiset saksalaisia vastaan. Murhattujen ja silvottujen määrä on suuri ja kasvaa jatkuvasti. Herra Jumala taivaassa, missä olet?

ADOLF HITLER KANSAN JOHTAJAKSI

On 30. tammikuuta 1933. SA:n ja SS:n kolonnat marssivat Brandenburgin portin läpi. Standardeineen ne marssivat soihtujen valossa valtakunnan voitonriemuisen pääkaupungin halki. Iäkäs sotamarsalkka ja ensimmäisen maailmansodan veteraani katsovat hiljaisina mutta silti sydämissään niin äänekkäinä tätä mahtavaa tapahtumaa. Onko tämä todellisuutta? Vaiko vain unta?

Potsdamin varuskuntakirkon kellot soivat. Suuri kuningas nousee haudastaan ja siunaa tapahtuneen ihmeen: sotamarsalkka von Hindenburg, tasavallan presidentti, vastaanottaa liittokanslerinsa Adolf Hitlerin uskollisuudenvalan. Saksa on herännyt!

1. toukokuuta 1933. Valtakunnankansleri ja Saksan kansan johtaja puhuu Tempelhofer Feldillä yksinäisen puun luona sijaitsevalta korokkeelta. Hän puhuu miljoonalle kokoontuneelle saksalaiselle henkisen ja ruumiillisen työn tekijälle ja pyytää kansaltaan: "Antakaa minulle neljä vuotta aikaa!"

Kansa antaa hänelle aikaa. Masuunit käynnistetään. Koneet käynnistyvät tehtaissa ja kahdeksan miljoonaa työtöntä palaa töihin! Ja maanviljelijä, joka on vapautettu "Juudaan otteesta", kylvää hedelmällistä siementä! Syvä onnen tunne valtaa koko Saksan kansan.

Joseph Goebbels, Johtajan suuri apuri, julistaa

Kansainliitossa Genevessä Saksan kansan tahdon tulla jälleen vapaaksi, kuten sen isät olivat kerran. Aseita taotaan. Reichswehristä tulee uuden kansanarmeijan ydin. Sen ensimmäiset pataljoonat marssivat häväistylle vyöhykkeelle Reinin varrella. Saarinmaa palaa takaisin valtakuntaan. Idässä kytee kuitenkin edelleen haava: silta itäisiin valtakunnan osiin on katkaistu julmalla sanelurauhalla ja kysymys odottaa vielä rauhanomaista ratkaisua saksalaisten ja puolalaisten välillä.

Ja kaiken yläpuolella oli "Nürnbergin laki"!

NÜRNBERGIN LAKI

Jokaisella kansalla on oikeus ja velvollisuus säätää itselleen ne lait, jotka se katsoo välttämättömiksi olemassaolonsa takaamiseksi. Sen sodan alussa, jonka seurauksena luvattu Kanaanin maa joutui juutalaisten saaliiksi, juutalaisten johtaja Mooses sääti seuraavan lain:

"Älä anna tyttäriäsi heidän pojillensa äläkä ota heidän tyttäriänsä pojillesi vaimoiksi."[25]

Tämä Mooseksen laki kielsi siis juutalaisen veren sekoittumisen vieraiden kansojen vereen ja varmisti näin juutalaisen perimän jatkumisen ja juutalaisille tyypillisten fyysisten ja henkisten ominaisuuksien säilymisen ikuisiksi ajoiksi. Tämä laki on näin ollen suojelulaki juutalaisen rodun säilyttämiseksi.

Kanaanin maan valloituksen jälkeen monet juutalaiset eivät enää noudattaneet Mooseksen antamaa juutalaisten rotusuojalakia. He olivat ottaneet alistettujen kansojen tyttäriä vaimoikseen ja saaneet heidän kanssaan lapsia. Näistä jälkeläisistä uhkasivat juutalaisille tyypilliset fyysisen ja henkisen olemuksen erityispiirteet yhä enemmän ja enemmän kadota. Juutalaispappi Esra uudisti Mooseksen lain ja pelasti siten juutalaisen rodun hajoamiselta. Kuten Esran kirjan luvuissa 9 ja 10 kerrotaan, juutalainen pappi Esra kutsui koolle kansankokouksen, jossa hän tuomitsi lain

[25] Viides Mooseksen kirja 7:3.

rikkomisen vakavana Jumalaa vastaan tehtynä rikoksena:

"Kun minä tämän kuulin [---], ojensin käteni Herran, Jumalani, puoleen, ja minä sanoin: "Jumalani, minä olen häpeissäni enkä kehtaa kohottaa kasvojani sinun puoleesi, minun Jumalani; sillä meidän rikkomuksemme ovat nousseet päämme ylitse ja meidän syyllisyytemme on kohonnut taivaaseen asti."[26]

Sekanja asettui kansankokouksen puhemieheksi:

"Me olemme olleet uskottomat Jumalaamme kohtaan, kun olemme ottaneet muukalaisia vaimoja maan kansoista. [---] Niin tehkäämme nyt Jumalamme kanssa liitto, että me [---] toimitamme pois kaikki ne vaimot ja heistä syntyneet lapset."[27]

Sen jälkeen, kun Esra oli saanut heidät vannomaan, "että he tekisivät näiden sanojen mukaan", alkoi kaikkien aikojen suurin joukkokarkotus:

Kaikki juutalaisten vaimoikseen ottamat ei-juutalaiset naiset karkotettiin juutalaisyhteisöstä yhdessä näistä avioliitoista syntyneiden lasten kanssa!

Ei ole tiedossa, oliko tuolloin liittoutuneiden hallituksia, jotka olisivat julistaneet tämän naisten ja lasten joukkokarkotuksen epäinhimilliseksi ja puolustaneet karkotettuja kaikin voimin.

Juutalaisuus pitää kuitenkin Esraa oikeutetusti yhtenä suurimmista papeistaan ja johtajistaan. Uudistamalla Mooseksen luoman rotusuojalain hän pelasti juutalaisuuden tuholta. Egyptiläiset, persialaiset, kreikkalaiset ja roomalaiset ovat kadonneet historiaan vain siksi, että he

---

[26] Esran kirja 9:3, 5-6.
[27] Esran kirja 10: 2-3.

eivät olleet asettaneet mitään rajoja verensä sekoittumiselle muiden rotujen kanssa. Juutalainen kansa sen sijaan on elänyt heitä kauemmin, se on yhä elossa ja on 1900-luvulla saavuttamassa suurimman voittonsa: maailmanherruuden!

Se, mitä Mooseksen lait ja niiden uudistaminen Esran toimesta olivat ja ovat edelleen juutalaisille, on sama, kuin mitä Nürnbergin lain[28] pitäisi olla Saksan kansalle. Kyseessä on laki, joka hyväksyttiin Saksan valtiopäivillä Nürnbergissä vuonna 1935 ja joka kantaa nimeä: ***Laki saksalaisen veren ja saksalaisen kunnian suojelemiseksi***. Nürnbergin lain oli tarkoitus olla saksalaiselle kansalle se sama, mikä Mooseksen ja Esran laki oli ja on edelleen juutalaisille: suojelu heidän säilymisekseen. Nürnbergin lain tarkoituksena oli estää vieraita ulkomaalaisia häpäisemästä saksalaista neitsyyttä ja saksalaista verta sekoittumasta juutalaiseen vereen. Nürnbergin laki ei siis ollut hyökkäys toista kansaa tai rotua vastaan, vaan ***yksinomaan laki saksalaisen kansan säilymisen turvaamiseksi***. Nürnbergin laki tullaan jonain päivänä muistamaan historian merkittävämpänä 1900-luvun lainsäädäntönä ja sen luojana Adolf Hitler tulee saamaan osansa kunniasta.

Vaikka juutalaiset ovat huolehtineet huolellisesti siitä, että heidän Mooseksen antama ja Esran uudistama suojelulakinsa säilyy, juuri he ovat ne, jotka ovat vastustaneet Nürnbergin lakia hyökkäyksenä juutalaisuutta vastaan ja siten rikoksena "demokraattista vapautta" vastaan. Se, että juutalaiset vaativat liittoutuneiden

[28] Tässä luvussa Streicher kirjoittaa Nürnbergin lakina laista saksalaisen veren ja saksalaisen kunnian suojelemiseksi. Usein puhutaan monikossa Nürnbergin laeista, jolloin niihin kuuluu myös kansalaisuuslaki ja toisinaan katsotaan kuuluvaksi valtakunnanlippulakikin.

hallituksilta Nürnbergin lain kumoamista ja saivat sen myös läpi, osoittaa, kuinka suureksi heidän vaikutusvaltansa maailmanpolitiikassa on jo kasvanut.

SOTA JA SOTASYYLLISYYS

Toinen maailmansota on pyyhkäissyt Euroopan yli. Johtaja on kuollut. Suur-Saksan valtakunta on tuhottu. Saksan kaupungit ovat raunioina. Saksan kansa on vihollisensa orjuuden armoilla. Kuten ensimmäisessä maailmansodassa, toisessakin maailmansodassa englantilaiset, amerikkalaiset ja venäläiset sotilaat olivat toteuttajina. Mutta kuka on tämän sodan todellinen voittaja? Ne kansatko, joista nuo sotilaat tulivat?

Johtajan valtaantulo vuonna 1933 oli maailman juutalaisyhteisölle merkki ryhtymisestä hyökkäykseen. ***Maailman juutalaislehdistö agitoi maailmanlaajuista boikottia Saksaa vastaan.*** Saksan vastauksena 1. huhtikuuta 1933 toteutettiin 24 tunnin boikotti juutalaisia yrityksiä vastaan. Ainoakaan juutalainen ei menettänyt henkeään eikä yksikään juutalainen liiketila vahingoittunut. Puoluejohdon määräämän ja minun johdollani toteutetun vastaboikotin tarkoituksena oli varoittaa maailman juutalaisia provosoimasta kansallissosialistista Saksaa.

Siitä lähtien maailman lehdistö julkaisi toistuvasti vihamielisiä hyökkäyksiä kansallissosialistista Saksaa vastaan. Oli selvää, että yhtämittaisella propagandalla haluttiin luoda maailmassa käsitys, jonka mukaan kansallissosialistisen Saksan olemassaolo merkitsi vaaraa muille kansoille. Ranskaan emigroitunut juutalainen kirjailija Emil Ludwig (Cohn) ilmaisi juutalaisten toiveet ja

aikomukset lehdessä Les Annales:

"Hitler ei halua sotaa, mutta hänet pakotetaan siihen."

Puolan Yhdysvaltain suurlähettiläs kreivi Potocky[29] kirjoitti aikana, jolloin kukaan Euroopassa ei vielä uskonut, että toinen maailmansota voisi olla tulossa tai se väistämättä tulisi, hallitukselleen Varsovassa, että hän oli saanut sen käsityksen, että vaikutusvaltaiset juutalaiset Washingtonissa pyrkivät uuteen maailmansotaan. (ks. Saksan valkoinen kirja[30]).

Puolan suurlähettiläs Potockyn — jota kukaan ei voi syyttää juutalaisvastaisuudesta ja joka ei myöskään ollut kansallissosialistisen Saksan ystävä — raportti riittäisi jo yksinään antamaan tyhjentävän vastauksen sotasyyllisyyttä koskevaan kysymykseen. Syyllisyys myös toiseen maailmansotaan syntyi sillä hetkellä, jona Jehova-jumala antoi sotamarsalkka Mooseksen suulla käskyn:

"Tuhoa kaikki kansat, jotka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle!"[31]

Kun kansallissosialistinen Saksa kukistui toisessa maailmansodassa, maailman juutalaisuus saavutti historiansa suurimman voiton.

---

[29] Kreivi Jerzy Józef Potocki (1889-1961), puolalainen upseeri ja diplomaatti.

[30] Tämä erittäin tärkeä ja mielenkiintoinen dokumenttikokoelma on löydettävissä internetistä: https://archive.org/details/saksan-valkoinen-kirja

[31] Viides Mooseksen kirja 7:16.

JOHTAJA

Johtaja ei ole kuollut!

Hän elää jumalallisen henkensä luomistyössä.

Se kestää kauemmin kuin niiden elämä, jotka kohtalo tuomitsi olemaan ymmärtämättä Johtajaa aikana, jona hän vielä eli.

He vajoavat hautaansa ja heidät unohdetaan.

Johtajan henki sen sijaan vaikuttaa aikojen saatossa ja siitä tulee hänen orjuutetun kansansa ja harhaan johdetun ihmiskunnan vapauttaja.

LOPPUHUOMAUTUS

Juutalainen vankilanjohtaja sanoi minulle, että hänestä oli hienoa, että pysyin ryhdikkäästi uskollisena omille periaatteilleni siinä tilanteessa, jossa olin. Se, mikä aiheutti hämmästystä tuossa juutalaisessa vankilavirkamiehessä, joka tahattomasti ilmaisi kunnioituksen sanoillaan asiallisen asenteensa, on minulle itsestään selvä asia. Olisin heittiö, jos vihollisen käsiin jouduttuani luopuisin siitä, mitä olen tunnustanut vakaumuksenani 25 vuoden ajan. Tämä vakaumus on sionistijohtaja Theodor Herzlin vaatimuksen mukainen:

"Niin kauan kuin juutalaisten on pakko elää yhdessä muiden kansojen kanssa, antisemitismi jatkuu. Kansojen kaipaama maailmanrauha toteutuu vasta sitten, kun myös maailman juutalaisille on myönnetty kansallinen kotimaa."

Mondorf, 3. elokuuta 1945

Internoitujen talo.

Julius Streicher

”Se, joka tietää totuuden, muttei sano sitä ääneen, on onneton jänishousu!”

Julius Streicher (ᛉ 12. helmikuuta 1885 Fleinhausen; ᛦ 16. lokakuuta 1946 Nürnberg) oli koulutukseltaan opettaja. Ensimmäisessä maailmansodassa hänet palkittiin useilla kunniamerkeillä, muun muassa ensimmäisen luokan Rautaristillä, ja hänet ylennettiin luutnantiksi. Sodan jälkeen Streicher liittyi NSDAP:hen. Myöhemmin hän oli muun muassa Frankenin gauleiter ja valtiopäiväedustaja. Suurimman työnsä kansallissosialistisessa liikkeessä Julius Streicher suoritti kustannustoiminnallaan. Hänen merkittävin julkaisunsa oli sanomalehti Der Stürmer, joka ilmestyi vuosina 1923-1945, ja jonka yksittäisten numeroiden painosmäärä oli parhaimmillaan neljä miljoonaa. Lehden tunnuksena oli Die Juden sind unser Unglück (Juutalaiset ovat onnettomuutemme). Streicherin kustantamo julkaisi 1930-luvulla myös suositut lastenkirjat Der Giftpilz (Myrkkysieni, ilmestyi suomeksi vuonna 2025), Der Pudelmopsdackelpinscher (villakoiramopsimäyräkoirapinseri) sekä Trau keinem Fuchs auf grüner Heid und keinem Jud bei seinem Eid – Ein Bilderbuch für Groß und Klein (Älä luota kettuun vihreällä niityllä äläkä yhteenkään juutalaisen valaan – Kuvakirja isoille ja pienille). Näistä kaksi viimeistä odottavat edelleen julkaisemista suomeksi.

Julius Streicherin kohtaloksi muodostui se, että hän noudatti mottoaan: ”Se, joka tietää totuuden, muttei sano sitä ääneen, on onneton jänishousu!” Streicher, aikansa luultavasti paras juutalaisuuden tuntija, puhui ja kirjoitti juutalaisista suoraan ja rehellisesti. Sodan onnettoman päättymisen jälkeen juutalaiset syyttäjät ja tuomarit kostivat hänelle sen Nürnbergin näytösoikeudenkäynnissä ankarasti. ”Oikeudenkäynnin” aikana Streicheria häväistiin ja kidutettiin, lopuksi juutalaiset murhasivat hänet tuskallisesti. Streicherin kuolemanrangaistuksen perusteluksi kirjattiin ”ihmisyyden vastaiset rikokset”. Sekin vastaa Streicherin jo ammoin julkistamaa tosiasiaa, jonka mukaan ”puhuessaan ihmiskunnasta juutalaiset tarkoittavat vain itseään”. Aatetoveri ja marttyyri Julius Streicherin vuonna 1945 vankeudessa kirjoittama poliittinen testamentti ilmestyy nyt suomeksi ensi kertaa.